

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Karkarov keze a semmiből nyúlt elő és a gallérjánál fogva megragadta a lányt. Egy szemvillanás múlva mindketten eltűntek a megfeketedett deszkákkal borított ház félig lógó ajtaja mögött.

Karkarov átmeneti szállása Roxmorts egyik elhanyagolt utcájában hú képet festett a varázsló állapotáról. A közvetlenül az utcáról nyíló egyetlen szoba lepusztult berendezése, az asztalt borító megszáradt ételmaradékok és az áporodott levegő nem csak a varázsló igénytelenségét mutatta, hanem azt is, hogy napok óta ki sem mozdult, csak lesben állva várakozott. Néhány óras ivás és kérdezősködés a Vadkanban eligazította Karkarovot, hogy hova vackolja el magát, ha feltűnés nélkül akar beszélni a lánnyal. És Hermione most ott vergődött a karjaiban.

Egyik kezével hátulról szorosan átkarolta a lányt, míg a másikkal befogta a száját és a fülébe sziszegett.

– Ne sikíts!

Hermione épp a Roxfort-ból tartott Roxmorts-ba, amikor olyan hirtelen kapta el valaki, hogy felocsúdni sem volt ideje. Hatalmasat sikított, mert érzékei semmit nem súgtak neki... váratlanul érte, és halálra rémült.

Elméje tele volt még a vizsgadrukk rémképeivel, de már könnyebb szívvel lépkedett. Mézeskaláccsal akarta meglepni Pitont, különleges mézeskaláccsal. A manók megsütötték, Hermione pedig megbűvölte. Tudta, hogy a varázsló nem szereti, ha valami nagyon édes, ezért mentával bűvölte át. *(booah. Ez de szar lehet:DD-B)*

Amikor Karkarov tenyere a szájára tapadt, Hermione dühödten rugdalni kezdte a férfi sípcsontját és könyökével a gyomrát célozta meg. Mindent eldobott, ami a kezében volt, hogy teljes erejével tudja megütni a férfit. El is találta, de Igornak mintha fel sem tűnt volna...

Karkarov közvetlen közlő szívtá be a lány hajának illatát és a fogai összecsapattak Hermione füle mellett.

– Most elveszem a kezem a szádtól. Beszélni akarok veled. Ha sikítasz...

A lánynak esze ágában sem volt hülyegyerek módjára sikítani. Sokkal jobbat tudott... amint a nagydarab férfi elvette a kezét, Hermione azonnal a pálcája után kapott, miközben mélyet lélegzett. Karkarov kishíján megölte azzal, hogy hatalmas tenyerével az orrát is befogta szinte teljesen... Hermione megfordult és maga elé emelte a pálcát védekezően, majd hátrált volna, de Karkarov gyors mozdulattal kicsavarta a lány kezéből a pálcát és dühösen morrant.

– Hülye szuka! Nem volt világos amit mondtam? Nem akarlak bántani.

Dühös mozdulattal ellökte magától Hermione-t és a saját pálcáját szegezte rá.

Granger egyre sötétülő tekintettel nézte a hatalmas varázslót. Belezuhan egy romos fotelbe, de gyorsan fel is pattant.

– Mondott valamit azon kívül, hogy hülye szuka? – morgott Hermione és a pálcáját bűvölte, hogy magához tudja kaparintani, de közben Karkarov megint felé indult, ezért a lány is hátrálni kezdett ösztönösen.

– Ha megerőszakol, az lesz az utolsó akciója. – szólalt meg ridegen a boszorkány. – Habár lehet, hogy divatot teremt majd fark nélkül! – olyan undorodó arckifejezést vágott a varázslóra, amelyet csak bírt. Legszívesebben felnyársalta volna ezt a férfit egy avadával. Vagy egy egyszerű mugli módszer szerint lenyomja a fejét a klotyón, majd lehúzza... Elméje lüktetett. Tudta, hogy Karkarov akar valamit. Erősen akarja azt a valamit... de Hermione azt is tudta, hogy amint Igor

hozzáér, nem ússza meg büntetlenül. Ha kell, megöli ezt a nyomorult majmot! A lány arca sápadt volt, de tekintete elszánt.

Karkarov felröhögött és közelebb lépett majd ujja köré tekerte Hermione egy hajtincsét.

– Majd máskor sort kerítek rá, hogy... hogy is mondtad?... megerőszakoljalak. – Karkarov durván belemarkolt a lány hajába és maga felé kényszerítette a fejét, miközben lehajolt és közvetlen közletről lihegett az arcába – de én tudom, hogy élvezni fogod minden percét. Érzem a kielégületlenség hullámaint körülöttem. A kíváncsiságot, hogy milyen lehet egy másik férfival kefélni. Az arcodra kiülő undor mellett szinte hallani, ahogy zakatol a szíved az izgatottságtól, hogy vajon most, mi fog történni... Csalódást kell okoznom. Most Pitonnal van dolgom.

Hermione elrántotta a fejét, és nem érdekelt, hogy ezzel elveszített pár hajszálat...

– Mit akar Pitontól? Talán őt akarja megerőszakolni? – gunyoroskodott a lány. Arcán a színtiszta megvetés suhant át.

– Szólj annak szemfényvesztőnek, hogy beszédem van veled. Holnap este felé nézzen be a Szárnyas Vadkanba. A Bagaria Csizmapác elsőtisztje várni fogja.

Hermione nem reagált, csak feszülten figyelte a férfi minden egyes mozdulatát.

Karkarov idegesen simított végig az arcán. Keze alatt sercegett a többnapos borosta. Véeres szemei fáradtságról tanúskodtak.

A lány érezte a varázsló kimerültségét, és egyúttal azt is, hogy most nem akar semmiféle erőszakot elkövetni. Most tényleg nem...

– Gondolom, el akar henegetni veled, hogy még dementorokat sem képes szerezni! – csattant fel a lány pimaszul és éles hangon. Biztos volt benne, hogy ez a féreg nem tudta teljesíteni az üzlet rá eső részét. – Ezt én is el tudom neki mondani! – vicsorgott.

– Nincs hozzá közöd, hogy mit akarok tőled. – marrant Karkarov és az asztalhoz sétált. Kotorászni kezdett a megszáradt ételmaradékok között és előhúzott egy szelet felismerhetetlen valamit, melyről megsötétedett húscsapatok lógtak. Különösebb undor nélkül harapott bele. Tele szájjal csámcsogva vetette oda a lánynak.

– Még mindig itt vagy? Mire vársz?

Hermione nem mozdult egy tapodtat sem, habár néhány perce még menekült volna.

– Elfelejtett valamit. – szúrta a fogai között és szeme a pálcájára villant. Nem ment közel a varázslóhoz, csak amennyire szükséges volt. – Ha szíveskedik visszaszolgáltatni a pálcámat, akkor talán elhúzom a csíkot. – szegte fel a fejét a lány.

– A pálcádat? Majd az enyéért cserébe megkapod. Ha előbb hozod el, mint holnap este... akkor előbb. – Karkarov arcán ördögi mosoly terült el, ahogy közelebb lépett a lányhoz – Tudod hol találsz, ha akarod a pálcádat. Vagy ha bármi mást szeretnél – a férfi szeme végigfutott a lány karcsú alakján, amely még a vastag télikabátban is csinos és vonzó volt. Arról nem is beszélve, hogy Igor már látta Hermione-t szinte meztelenül. Pontosan el tudta képzelni, hogy milyen lenne, ha kigombolná a lány vastag kabátját, és alatta nem lenne semmi, csak Hermione tejfehér, ruganyos fiatal teste. Karkarov halántékán kiütkezött az izzadság a gondolattól. Keze elindult Hermione felé de félúton megállt.

– Szólj Pitonnak, hogy megvan, amit kért – hörrent Karkarov és elfordult a lánytól.

Hermione undorodva lépett még távolabb Karkarovtól. Érezte, hogy a férfi megint kívánja a testét és az energiáját...

– Mennyire le van maga maradva! – köpte oda Hermione a férfinak, miközben az ajtó felé hátrált. – Azt hiszi, a pálcá minden... – sziszegte és minden mentális energiáját összeszedve a kanapéra mutatott a bal kezével, majd egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán a következőben már lángokban állt az ócska bútordarab. – Ennyit a pálcáról! Idióta barom! De Perselus ott lesz. – sziszegte Hermione és úgy vágta be maga után az ajtót, hogy hatalmas vakolatdarabok hullottak le a falról a macskakövekre...

Hermione kirontott Karkarov ócska kéglijéből és a sarokig rohant. Ott hirtelen megállt, és zihálva kapaszkodott meg egy fenyőfában. Néhány arrajáró kissé megnézte a lihegő, kipirult arcú lányt, egy anyóka meg is kérdezte, jól van-e.

Hermione végül összeszedte magát és elindult Pitonhoz. Az ajtó elé érve kifújta magát, lesimította a haját és próbált mosolyt erőltetni az arcára, aztán bekopogott.

Piton kissé felvonta a szemöldökét. Már hozzászokott, hogy a lány akkor jön és akkor megy, amikor csak akar, most mégis váratlanul érte a látogatás. Talán azért, mert Hermione arcán nyoma sem volt vidámságnak.

– Perselus... – lépett be Hermione és kissé furán mosolygott Pitonra, majd gyorsan elkapta a tekintetét és levette a kabátját, amit csak ledobott a komódra, aztán besietett a fürdőbe. Megmosta az arcát. Láta, hogy szörnyen sápadt...

Pár perc múlva lépett ki a nappaliba.

– Valami baj van, kedvesem? – lépett közelebb a lányhoz. A vállára tette a kezét.

– Ah... minden rendben. – legyintett a kis boszorkány.

– Dehogyan van rendben... – rázta a fejét Piton. Tudatcsápját a lány felé nyújtotta, aztán visszarántotta, mielőtt elért volna az elméjéhez. – Sohasem tudtál meggyőzően hazudni.

Hermione lemondóan felsóhajtott.

– Persze, hogy nem tudok Neked hazudni. – húzta el a száját. – Szóval... akartam Neked hozni mentás mézeskalácsot, de... útközben... elhagytam őket... – fejezte be sután a lány.

Piton a homlokát ráncolta, miközben leült a kanapéra.

– Fiatalkori amnézia? A vérivás utóhatása? Van valami elfogadható magyarázatod?

Hermione leült a férfi mellé, de elég távol tőle, a kanapé másik végébe.

– Hát... csak úgy elhagytam. – vont a vállát és magában dühöngött, hogy nem képes valami használható hazugságot kitalálni! – Valójában... Karkarovnál maradtak. – mondta ki hirtelen és felpattant, a könyvespolchoz lépett. – Jé! Ez új könyv? Eddig még nem is láttam... – nevetett fel kényszeredetten, rá sem nézve Pitonra.

– Igen, McGalagony átküldött néhány új könyvet... – Piton megfordult, a lány háta felé beszélt. – Nem hiszem, hogy Karkarovnak a mézeskalácsra fájt volna a foga. – Néhány pillanatig metsző csönd telepedett közéjük. Amikor Piton újra megszólalt, hangja halk volt és nem árulkodott semmiféle érzelméről. – Gyere, ülj le. És mondd el, mi történt.

Hermione visszaült a varázsló mellé.

– Igen, jól hallottad. Karkarovnál maradtak a mézeskalácsok. – döntötte a fejét a kanapé hátának és a mennyezetet kezdte nézni.

– Ő hívatott magához? – faggatta Piton a lányt. – Minek mentél el hozzá?

– Nem hívatott és nem is az a hobbim, hogy Karkarovhoz menjek, csak úgy! Szóval a lényeg, üzent valamit Neked az a barom. – sötétült el a lány tekintete.

Piton felpattant. Dühösen behajított egy fahasábot a kandallóba. Hirtelen mozdulattal fordult meg és villámlott a tekintete:

– Te csak ne közvetíts üzeneteket, főleg nem egy közveszélyes örülttől, akinek semmi keresnivalója Roxfortban! – méltatlankodott a férfi. Beleborzongott a saját szavaiba, hiszen a közvélemény szemében ő sem volt más... És nem is lesz más, soha. Tekintetét a lány szemébe fúrta. Nem akart fájdalmat okozni, a legkevésbé Hermione-nak, de bosszantotta a tanítványa meggondolatlansága. – Megmondtam, hogy ne mászkálj egyedül. Nem biztonságos.

Hermione tökéletesen megértette Piton ingerültségét. A Hercegre nézett. Egyenesen bele azokba a sötét, örvénylő szemekbe...

– Karkarov... elkapott az utcán. Bevonszolt egy lepattant házba, és ott előadta, hogy beszélni akar Veled.

– Ezt elmondhatta volna az utcán is. Ha már volt pofája visszajönni... – húzta össze a szemöldökét a férfi. – Behívott teázni, és te adtad hozzá a mézeskalácsot? – kérdezte gúnyosan. Majd a lány szemébe nézett újra, és elkomolyodott. – Megtámadott? Ha csak egy ujjal hozzádnyúlt, nem éli túl.

– Nem... – legyintett a lány és hálásan megfogta a varázsló kezét, majd közelebb ült. – Nem bántott. Most nem... – tette hozzá kissé szorongva. – Azt mondta, megvan, amit kértél. És, hogy holnap legyél a Vadkanban, a Bagaria Csizmapác elsőtisztje fog várni Téged.

– Holnap este akkor is a Vadkanban leszek, ha ő nem lesz ott. Dolgom van egy ügynökömmel. Karkarov mikor jön?

– Annyit közölt, hogy estefelé. Pontos időpontot nem kötött az orromra.

Piton aggodalma nem csökkent. Hiába változtattak létformát, Hermione továbbra is a tanítványa volt, akinek az elmeállapotát időnként démonok veszélyeztették. Egy sebezhető, érzékeny fiatal lány, aki többet vállal, mint amennyit képes elviselni. Más sem hiányzott most a varázslónak, minthogy a lány testi épségét is fenyegetse az a vadállat. Átölelte és közelebb húzódott hozzá.

– Igor nem az a fajta, aki elkap valakit, majd elengedi, mielőtt... Erőszakoskodott?

A lány behunyt szemmel mosolygott, amikor a férfi nyugtatólag megérintette.

– Tényleg nem bántott. Talán akart. De nem tett semmit. Csak elvette Dumbledore pálcáját. – fújta ki a levegőt Hermione.

– Nem hiszem el, hogy nem tudtad volna non-verbálisan háritani az *Expelliarmus* – szólalt meg kissé ingerülten Piton.

– Nem önszántamból adtam át! Gondolhatod! Egyszerűen... béna voltam. Még csak varázslatot sem használt... kicsavarta a csuklómat... ! – csapott a kanapéra a lány dühösen. – Olyan váratlan volt az egész akciója... de aztán mielőtt elhúztam volna onnan, felgyújtottam a kanapéját. Pálca nélkül. – vigyorodott el Granger. – Hogy lássa, a pálcánélküliség már rég nem rémiszt meg...

– Ez is valami. – Piton ezt a megjegyzést dicséretnek szánta. A fahasáb éppen csak parázslott a kandallóban. Piton rászegezte hosszú mutatóujját, majd egy villámmal újra lángra lobbantotta. – Örülök, hogy erre legalább képes voltál. Mellesleg, nem tudom, mihez kezdene azzal a pálcával. Úgy hangoltam be, hogy csak a Te kezében működjön.

– Azt mondta, visszakapom, az ő pálcájáért cserébe. Nálad van a pálcája? Átadod neki?

– A pálcáját? – értetlenkedett a férfi. Aztán eszébe jutott, hogy Hermione az ő utasítására fegyverezte le Karkarovot, amikor a Roxfortban átadta neki a felmentő határozatot. Azóta teljesen kiment a fejéből. Végül eszébe jutott, hogy egyszerűen behajította a komód fiókjába. Előhúzta.

– Azt már nem... – Piton megvizsgálta a pálcát, majd magához hívatta a házimanót, akit a házzal együtt kapott, és hiába vágott hozzá rögtön az első alkalommal egy vadonatúj inget, a felszabadított manó továbbra is kötelességének érezte, hogy szolgálja a varázslót. – Készíts egy ugyanilyet. Húr nélkül. – A manó szája a füléig szaladt, majd elotródott. Piton átnyújtotta Karkarov pálcáját a lánynak. – Legyen nálad. A Te hadizsákmányod. Ha nagyon szépen kéri, esetleg add át neki. De csak ezért nehogy megkeresd!

Hermione bólintott.

– Nem szeretnék én sem összefutni vele újra... csak a hülye pálcája miatt... legközelebb talán belenyomom a szemébe! – szorította meg Piton ujjait Hermione önkéntelenül, és olyan erővel, hogy Piton felszisszent.

– Hé! Azért, mert nem vagyok zongorista, az ujjaimra még szükségem lesz egy ideig!

A lány felnevetett.

– Ne haragudj... – engedett a szorításon és átkarolta a Herceg nyakát. – Találkozol vele? Vagy csak megfigyeled?

– Ott leszek a Vadkanban, mert amúgy is dolgom van. Ha eljön, megtalál.

– Vigyázz vele... tudom, hogy alig árthat Neked... de... mégis... féltetek. – suttogta Hermione.

– Nem engem kell féltened. Magadra vigyázz! Nem lehetek mindig melletted.

– Tudom. Jobban kell figyelnem ezentúl. De hogy a fenébe került vissza ez a nyomorult szemét?! Vagy az auroroknál kellene lennie, vagy Voldemortnál!

– Az auroroktól megszökhetett. Voldemort meg újra a kegyeibe fogadhatta – húzta el a száját gúnyosan a férfi. – Maradj itt ma éjjel. Ha velem vagy, nem eshet bajod.

A lány egy percig csukott szemmel simult a varázslóhoz.

– Vissza kell mennem a Roxfort-ba. Nem maradhatok itt ma... – nézett fel rá végül.

– Dehogyan kell... – tiltakozott a varázsló. – Tudom, hogy készülnöd kell, de azt itt is megteheted.

– Tényleg vissza kell mennem... – húzta el a száját a lány. – Majd... figyelek az úton. Nem hiszem, hogy kétszer elkapna egy napon ez a benga állat...

– Semmiképpen se ugyanazon az úton menj. Várj, elkísérlek – döntötte el a férfi, bár fogalma sem volt, miért nem tud a lány nyugton maradni.

Hermione elvigyorodott.

– Nem kell játszani a testőrt, kedvesem! Eltalálok egyedül is a kastélyba... biztosan van ezer más dolgod, mint engem kísérgetni! Nem akarok egy elkényeztetett hercegnőnek tűnni. – grimaszolt Hermione.

– Semmi sem fontosabb a biztonságodnál. – Piton hangja komoly volt. Most nem tűrt ellentmondást.

A lány megadóan sóhajtott fel.

– Jó. Kísérj el. – bólintott. – Köszönöm. Béna voltam tényleg. Még mindig nem tudok úgy bánni a Tudásommal, ahogy kellene... – rázta ingerülten a lány a fejét.

– Remélem, van még egy fél órád... Mindjárt jelentkezik Shackbolt, utána indulhatunk.

– Nem maradhatok még egy fél órát sem... Most kellene visszaindulnom... – motyogta fáradtan Granger. – Rugdoss ki innen... még annyi fontos dolgom van...

– Na persze... Fontos az, ami másnak fontos – mérgelődött Piton. – Meg kellene tanulnod különbséget tenni végre a fontosnak látszó és a valóban fontos teendők között. Utána pedig rangsort felállítani, és azzal foglalkozni, ami a legfontosabb. Ezen a listán nem az állna az első helyen, hogy a biztonságodat kockáztasd csak azért, hogy engem szekálj.

Hermione elnevette magát és megcsókolta a férfit.

– De, Te vagy a legfontosabb... természetesen... – vigyorgott, majd felpattant és kisietett az előtérbe, hogy felöltözzön. – A találkozó után mindenképpen beszéljünk! – nézett Pitonra, amint ő is kiért a nappaliból. – Kíváncsi vagyok, mit sikerült kavarnia Karkarovnak... – csóválta Hermione a fejét és megvárta, míg Piton is elkészül.

A férfi magára öltötte a talárját, majd lezárta a házat. A bűbáj hatására fodrozódni kezdett körülötte a levegő, majd eltűnt a ház. Két távoli szomszédja, amelyekkel a ház egyetlen fala sem érintkezett, mintha közelebb került volna egymáshoz.

Piton a Roxfort határáig kísérte a lányt. Gyalog mentek, nem hoppanáltak, ezzel is elnyújtva az időt, amit együtt tölthetnek. Amikor a soktornyú épület sziluettje kirajzolódott a holdfényben, a varázslót különös hangulat fogta el. A Roxfort nemcsak a munkahelye volt hosszú éveken át... hanem az otthona. Megkeményedtek a vonásai. Nem. Soha többé nem lehet már az...

– Menj be – búcsúzott a lánytól egy hosszú csók után. – Holnap éjjel tizenegykor, a találkozó után várlak. Ha előbb érsz a házba, menj be nyugodtan – majd Hermione fülébe súgta a jelszót.

A lány mosolyogva bólintott, megcsókolta a férfi arcát és besietett a kastélyba.

A vörös pofaszakállas öreg tengerészre az elszürkült csíkos kötött pulóverben (az elzsírosodott tisztí sapkával melynek szakadozott hímzése bizonygatta, hogy viselője a Bagaria Csizmapác elsőtisztje) senki ügyet sem vetett a Vadkanban. Az ide járó vendégeket olyan apróság nem érdekelt, hogy tenger közel s távol nincs. Mindenki annak álcázta magát, aminek jónak látta. Talán valaki, aki fiatal jólszituált értelmiségi képét vette volna fel, okot adott volna némi gyanakvásra a különködése miatt, de a Szárnyas Vadkan úri közönsége (aki – mint tudjuk – táncol) hamar napirendre tért volna felette. „bolond, szegény” vont vállat a csapos, ha ilyesmi előfordult. Az öreg tengerész már a második korsó sört gurította le, jóféle rummal bélelve, amikor végre nyílt az ajtó...

Piton azonnal észrevette egykori barátját. Az imént beszélt Hermione-val, és felkészült rá, hogy Karkarovnak ez lesz az utolsó napja ebben az életben. Ám ahogy érzékelni kezdte a férfi mentális hullámain, lecsillapodott. A nagydarab északi férfi láthatóan nem volt olyan állapotban, hogy „harcképesnek” lehetett volna nevezni.

– Mertem remélni, hogy nem látlak többé, Igor – villant Piton szeme üdvözlés helyett, majd leült, szemben a bejárattal.

A vörös pofaszakállas kék szemei hidegen villantak a légionistára (Piton marad ennél az álcánál?) (Igen, így ismerik. :D)

– Sejtettem, hogy eljössz – a tengerész kivillantotta bagótól megfeketedett fogait – add a pálcám! – az asztal alatt a légiós combjához nyomódott a varázsló Hermione-tól elorzott pálcája, míg az asztal felett repedezettre száradt tenyerét nyújtotta Piton felé.

– Nocsak, másik pálcát akarsz? Ha tudnád, kié volt, akiét a kezeden tartod... – kezdte gúnyosan Piton, de Igor a szavába vágott:

– Nem érdekel, hogy kié ez a szar. Add a pálcám!

A varázsló elvigyorodott.

– Mióta Ollivander eltűnt, elég nehéz manapság bejegyzetlen pálcához hozzájutni. Minden valamirevaló varázsló saját maga készíti... – Piton átnyúlt az asztal felett, kezét Igor térfelére tette, majd lassan visszahúzta a karját. Az egyenruha ujjából előcsúszott egy közönséges fapálca. – Vagy a Durmstrangban nem tanítják, hogyan kell?

Karkarov odalökte Pitonnak a pálcát, és némileg megnyugodva süllyesztette a zsebébe azt, amit Pitontól kapott. Miközben gúnyos vigyorral a száján hátradólt, vérekes szemeivel Pitonra meredt.

– Mesélj *cimbora*. Miért jöttél?

Piton viszonzta a gúnyos vigyort, intett a csaposnak, aki letett elé is egy korsó habzó sört.

– Látom rajtad, hogy kettőnk közül Te vagy az, aki szeretnél elmondani valamit.

Karkarov gyűlölködő pillantást vetett Pitonra akinek hideg közönye Karkarovnak ismét eszébe juttatta az elmúlt napok mágiapróbáló eseményeit. Ez meg csak jön, és bezsebel mindent. Karkarov keze ökölbe szorult.

– Gondoltam elmeséled nekem, hogy hogyan is hibáztál ekkorát a zsupszukulccsal. Mert csakis véletlen lehetett. Igaz, *barátom*? Így az ajándékkal, gondoltam megvárom, amíg a mese tart.

– Csodálom, hogy volt képed visszajönni, üres kézzel.

– Csodálom, hogy van merszed számonkérni rajtam bármit... – Karkarov leplezetlen fáradtsággal dörzsölte meg a szemét. Szája sarkán megrándult egy izom, amikor Tobias átsuhant az elméjén. A fiú nem állt meg, csak felszívta a szükséges információt és hang nélkül kilépett a kapcsolatból. A vörsszakállas alak morgott valamit, ami legfőképpen nyögésnek hangzott. Kék szemei körül elmélyültek a ráncok, ahogy az erőltetett vigyorgást igyekezett megőrizni. – Volt egy igazán remek órád egy boszorkával. Talán te is ismered...

– Nem érdekelned a mocskos kis ügyeid... és a kis védenced sem – húzta fel a szemöldökét Piton, amikor megérezte Tobias jelenlétét.

Karkarov értetlenül ráncolta a homlokát

– Az, akit te az én kis védencemnek gondolsz, most éppen más valakinek az érdekében tevékenykedik. Vagy a sajátjában – rántott vállat a mágus és felemelve a korsót belekortyolt a sörbe.

Piton elméje azonban nem nyílt meg Tobias előtt. Sem. Sokkal gyengébb próbálkozás volt ez, mint amit megszokott tőle. Bár az is lehet, hogy a vámpír-varázsló erősödött meg még jobban.

„Gyűlölhetsz, amennyire jólesik. Nincs dolgunk egymással.” – üzenté Piton, majd a továbbiakban úgy tett, mintha a kis szaros nem is létezne számára.

Tobias dühösen húzódott vissza. Pitonnak nem szabad lett volna észrevennie a jelenlétét. De Tobias most nem is érezte erősnek magát. Voldemort közelsége miatt visszafogta az erejét. Így viszont egy Piton képességű varázsló könnyedén „nyakoncsípte”. A düh rezgése messze erősebb volt most, mint a gyűlöleté. És ezek a dühös hullámok elérték Karkarovot.

– Nos, Igor – fordult újra az élőhalott energiavámpírhoz Piton, amikor Karkarov az asztalra csapta a korsóját, ami darabokra tört a hatalmas kéz ereje nyomán. Karkarov szája nem csak a sörtől habzott. A szemében kötekedő lángocskák gyulladtak. Az asztalra könyökölt és vastag karizmán (karizma-tikus egyéniség:D) majd szétrepedt az elszürkült kötött pulóver.

– Mindig ügyesen helyezkedtél. De nem véletlenül kellett beleásnod magad a tudományokba. Sosem maradtál volna életben nélkülük. Így legalább szolgálhattad a nálad erősebbeket – Karkarov sunyin összehúzott szemmel méregette a varázslót – de végül téged is utolért az, amibe a legtöbben bele szoktak bukni. Az érzéseid azzal a cafkával kapcsolatban – Karkarov rosszindulatúan felröhögött – Mesélj róla, milyen az ágyban... mert én, talán emlékszel, miattad ott kellett, hogy hagyjam. Pedig még most is érzem a kezét...

– A dementorokról hajlandó vagyok tárgyalni. Semmi másról. Teljesítetted, amivel megbíztalak? – Piton hangjából leplezetlen fölényesség érződött.

– Mondom, hogy megvannak. Dementor lárvák. – Karkarov a ruhaujjába törölte a sörhabot a szájáról és hitetlenkedve megrázta a fejét – elképzelésed sem lehet, milyen undorítóak. Látni az áttetsző burok alatt ahogy a csontkezük mozog. És az arcuk... – Karkarov elborzadva bámult maga elé –, a puszta látványtól elfelejted, hogy mit is akartál korábban.

– Dementor-kölykök? – nézett nagyot a varázsló. Majd gúnyosan elmosolyodott. – Azok nem kellenek. Teljesen hasznavethetetlenek! Habár... ha már ennyire futotta a képességeidből, hogy kitenyésztetted őket, akkor átveszem a kölyköket. Majd csak jók lesznek valamire. Hol vannak?

Karkarov Pitonra kapta a tekintetét. A házát eddig senki sem ismerte. Senki aki túlélte volna a látogatást. Azok a boszorkák akik eleget tettek a varázsló meghívásának, mind ott fekszenek valahol a jég alatt. Mind olyan, mint egy gyönyörű hologram amit olyan lassan koptat az idő, hogy halandó számára nem is érzékelhető. De a ház Lucius látogatása nyomán romhalmazzá vált. Karkarovban megint felrémlettek a szülés körüli események és az érzéketlen mágus fáradt arcára kiült az iszony. Elővette a pálcáját és intett Pitonnak.

– Add a pálcád!

Piton visszavonta a tudatcsápját Karkarov agyából, miután könnyűszerrel lokalizálta a ház helyét. *(Hja, ért a legilimenciához, és Karkarov épp most árulta el gondolatban... :D)* Arcvonásai azonban színlelt meglepetést tükröztek.

– Mire készülsz? – Piton előhúzta a pálcáját, kelletlenül Igor szemei közé szegezte. Közben egy álcázóbűbájt vont maguk köré, így akik látták őket, azt gondolhatták, hogy éppen koccintani készülnek.

– Azt várod tőlem, hogy elmagyarázzam, hogy jutsz el oda ahova nem juthatsz be. Még majd olyasmiket kell mondanom, hogy a “sarkcsillag mellett balra elfordulsz és a Göncöl fogadótól már csak egy köpés” – morgott Karkarov miközben pálcájával Piton pálcájára bökött. Várt pár másodpercet majd megrázta a pálcát. Végül a szeme elé emelte és figyelmesen megvizsgálta. Cifra káromkodás hagyta el a száját és Pitonra meredt.

– Egy gyerek-pálcát hoztál a sajátom helyett? Aljasabb vagy mint gondoltam – végül sötéten elvigyorodott – erről is beszélünk majd. Majd ha a dementor ügyet lezártuk. Ott tartottunk, hogy van 200 lárva.

– Ez minden, amit fel tudsz mutatni? – csóválta a fejét Piton. – Ezért nem jár fizetség. Ha jót akarnál magadnak, maradhattál volna a Sötét Nagyúr mellett. Ó, igen, tudok a tiszteletteljes látogatásodról.

Karkarov dühösen morrant és hideg kék tekintete tórként fúródott Piton fekete szemeibe. A gyűlölet lángja felparázslott a vörös tengerész pillantásában és a férfi megragadta a pálcát amivel addig szórakozottan játszadozott.

Piton megerősítette a mentális védőpajzsát. A visszaverő ártást olyan mértékben felerősítette, hogy ha a másik férfi bármivel próbálkozna, minden százszoros erővel sugározna a támadóra, és ott helyben holtan fordulna le a székről. A varázsló ajkáról nem hervadt le a gúnyos vigyor.

– Mert neked mindenbe bele kell ütnöd az orrodát – morogta Karkarov miközben a zsebébe sülyesztette a szinte hasznavehetetlen pálcát – de az a trükk a zsupszkulcsal... Sötét egy alak vagy te, hogy még a barátaidat is kijátszod!

– Nem tartozom magyarázattal – vont vállat Piton. – Magadtól is rájöhettél volna. Ha nem az aurorok vendégszeretetét óhajtod élvezni, a Sötét Nagyúr kezére adlak. – Piton ezt olyan kedélyesen közölte, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna számára, hogy egykori barátját gátlástalanul feláldozza, ha a helyzet úgy kívánja. A körmét kezdte piszkálni.

– A helyzet az, hogy nem jött be a mocskos kis terved – cöccentett Karkarov megvetően – látod, hogy itt vagyok.

– Tom nyilván kegyes hangulatban volt, ezért élhetsz még. Egy kicsit. – Piton ajkáról nem tűnt el a gúnyos vigyor. – Gondolhatod, nem hullattam volna érted könnyeket, ha végez veled. – Piton hátradőlt a székén és keresztbe fonta a karjait a melle előtt.

Karkarov megvakarta a vörös pofaszakállat melyből ujjai nyomán göndör szőrszálak hullottak az asztalra. Néhány alattomos szőrszál egész Piton söréig lebegett.

– Hullanak még a könnyeid, másért – morogta az orra alatt és a gondolat kéjes vigyorra húzta a száját. Megfeketettedett fogait Pitonra villantotta és megjátszott nyűgösséggel vetette oda a feketehajú varázslónak: – Most nem lesz olyan szerencsém, mint legutóbb. Voldemort minden lépésemet figyel.

– Ugyan már, Igor! Aki képes egyszer kijátszani Tomot, az képes másodszor is. Egyszer már túlélted a halálotat! Neked magyarázzam? – Piton most újra közelebb hajolt, nagyon halkán beszélt. – Ne próbálj átverni. Egy zsupszkulcs igen hasznos holmi tud lenni. – Előhúzott a zsebéből egy ezüstös korongot, egy „zümmögőt”. – Ugye nem kell magyaráznom, mi ez? Természetesen mindenről tudok, amiről Tommal egyezkedtetek. Megjegyzem, elég szánalmas volt a produkciód... Karkarov vicsorgott a visszafojtott dühtől és legszívesebben kitekerte volna Piton nyakát de zsebében az ócska pálcával és a ház romjai között a dementor-lárvákkal nem lett volna bölcs

döntés Pitonnak esni. De Karkarov pontosan tudta, hogy mindennek eljön az ideje. Ami megszületik az áthalad a halál állomásán is. Van aki többször is. De Piton nem fog ezek közé tartozni. Az ő halála végleges lesz. Visszavonhatatlan és fájdalmas. A gondolat jóleső érzéssel töltötte el a férfit és Karkarov újra a beszélőre fordította figyelmét.

– Afelől se legyenek kétségeid, hogy amiről most beszélgetünk, esetleg az is visszajut hozzá. Ha úgy akarom... – tette hozzá Piton magabiztosan, és felvonta az egyik szemöldökét. – Hát úgy beszélj, mintha ő is itt lenne! – süllyesztette el a zsebében Piton a „zümmögőt”. Az ötlet hirtelen jött. Mivel Piton a kezében érezte Dumbledore pálcáját, egy nonverbális bűbájjal sikeresen közömbösítette Voldemort esetleges kémlelő detektorait. De nem tartotta fontosnak, hogy ezt Igorral is közölje. – *Nekem* nincsenek titkaim előtte.

Karkarov elgondolkodva nézte Pitont

– Legalább nyersz vele valamit, hogy Voldemort malmára hajtod a vizet?

– Óh, nem! Semmi okom rá, hogy *szolgáljam* a Sötét Nagyurat – mosolyodott el a varázsló. – Ami nem jelenti azt, hogy ha az érdekeim úgy kívánják, vele is éppen olyan kedélyesen csevegjek, mint most veled.

Karkarov intése nyomán a túlméretezett Barbie-ra emlékeztető szőke pincérnő újabb korsó sört tett a varázsló elé. A vörös tengerész megvárta amíg a nő kellőképpen eltávolodott az asztaltól és csak akkor kezdett bele a mondandójába.

– Amíg a Roxfort igazgatója voltam, a kölykök akiket képeztünk nem szolgáltak senkit. Még most sem. És ha én lennék ott, akkor a látszat ellenére, sosem állnának Voldemort mellé.

– Hagyd ezt, Igor! Úgy tűnik, Tomnak nincs lehetősége arra, hogy visszahelyeztessen téged a Roxfort élére. Nem, amíg a Wizengamot főmágusa Minerva McGalagony. Én meg akkor sem tennék az érdekedben semmit, ha szépen megkérnél – provokálta Piton Karkarovot. – Úgyhogy ne is kérj...

– Ha neked mindegy, hogy 14 démonkölyök hogyan dolgozik Voldemortnak, akkor ne segíts – dőlt hátra Karkarov – de remélem az érdektelenséged eljut a főmágus fülébe.

Piton azonban nem vesztette el a hidegvérét. Szeme megvillant, de ez volt minden reakciója. Biztos volt benne, hogy az arroganciája dühíti Karkarovot.

– Minden bizonnyal kellemesebb a kis lotyó combját símogatni mint azzal foglalkozni, hogy hogyan állítanak a kölykök egyre több varázslót Tom oldalára. Vér nélkül, erőszakmentesen. Nem olyan közönséges dühkitörést alkalmazva mint a kis cafka a minap amikor felgyújtotta az ágyamat.

– Elég ebből, Igor! – Piton most először emelte fel a hangját. – Nem ajánlom, hogy sértegsd a tanítványomat. Legalább egy tucat átkot ismer, amivel eltünteti a farkadat, mielőtt kinyitná a száját. Bár ellenzem a főbenjáró átkok használatát, ha a tudomásomra jut, hogy ellened alkalmazta... ez egyszer szemet hunyok.

Karkarov vigyorogva vette tudomás, hogy Piton érzékeny pontja még mindig és továbbra is, a legkisebb érintésre is reagál. Érzések... A varázsló felröhögött magában. Piton még csak észre sem veszi, milyen nyilvánvalóan tárja a világ elé, hogy az életét adná a tanítványáért. Karkarov csak reménykedni tudott, hogy úgy lesz, valahogy. Egyik a másikért, mindegy milyen sorrendben. De előbb, Piton végig fogja nézni, ahogy a lány kielégíti őt. Ezt a látványt biztosan nem hagyná ki.

– Eszemben sincs sértegetni. Tudod, hogy kedvelem a kislányt. Nagyon kedvelem – nézett jelentőségteljesen Pitonra a varázsló és megnyalta a szája szélét – jó érzés volt a melle a tenyerem alatt. Olyan jó, hogy bízom benne, hogy meg fog ismétlődni.

– Ne merészd, Igor! – Piton hangjából csendes fenyegetés érződött. Nem árulta el, hogy időközben mindketten létformát változtattak. Vámpírokká lettek. Hermione talán mindig is az volt. De mindketten őriztek valamit abból az emberségből, amit Karkarov oly könnyen feladott. – Most elmehetsz. És nem ajánlom, hogy valaha betedd a lábad Roxmortsba. Sőt, egész Angliába. Talán nem is hiszed, milyen könnyen elintézhetném, hogy nem kívánatos személlyé minősítsenek.

Ekkor érkezett Remus Lupin. Piton – Senki Alfonz álcájában – intett a varázslónak. Majd felemelkedett az asztaltól és Igorra vigyorgott.

– Most megtehetném, hogy a Főnix Rendjének a kezére juttatlak, legyen valami sikerélményük nekik is. De nem teszem. Én már nem sok hasznodat venném, de talán kapsz Lupintól egy olyan ajánlatot, amit nem fogsz tudni visszautasítani.

Piton szeme hidegen villant.

Javaslat: szerintem innen folytassátok Innocenttel a Merlin-botja témát.

- L-TG: Dementorok születése

Lupin nem titkolt viszolygással ült le Igor Karkarov asztalához. Megvetése nyíltan kiült az arcára, ami arra készítette Karkarovot, hogy szélesen elvigyorodjon és lábait szétvetve hátradőljön. A kusza vörös szemöldök alatt csillogó kék szemek rosszinulatúan nézték a vékony, kopottruhás férfit.

– Lupin! Micsoda öröm látni valakit, aki a rendre tette az életét. Bár ahogy elnézem, nem valami kifizetődő a tisztesség.

– Nem önszántamból vagyok itt! Ha rajtam múlna e kedélyes bájcevelyt nem itt, hanem egy sötét zárkában folytatnánk, erős védőőrizet mellett.

Karkarov intett a bögyös szőke pincérnőnek miközben szánakozva húzta el a száját.

– Meghívlak egy korsó sörre. Nehogy kiszáradj nekem, amíg rongyosra beszéled a szádat. Gondolom, akarsz valamit mondani is.

– Nem, nem iszom semmit! Még véletlenül történne velem valami – húzta el gúnyosan a száját Remus

– Akkor hagyjuk – legyintett egykedvűen Karkarov és továbbra is lenéző vigyor ült a szája sarkában, ahova ez idő tájt egy szivar is került. Lupin képébe fújva a füstöt megvakarásztta rőt pofaszakállát.

– Kibököd végre? Biztos van valami mondanivalód, ha ide jöttél.

– Van, igen! Nem az én ajánlatom, hanem a renddé, ne feledje! Tudunk a gyerekekről a kastélyban. Amennyiben átadja nekünk őket és mindent feltáró vallomást tesz a Winzegamot előtt, a rend felajánlja a védelmét illetve a büntetésének jelentős mértékű enyhítését!

– Átadja? Ki? – fordult körbe Karkarov, majd nyersen felröhögött – Csak nem rám gondolsz Lupin? – nézett Igor a másik férfi szemébe – Vallomást? Miről? Talán kíváncsi lennél néhány szaftos részletre a nőimről? – hajolt közelebb Karkarov – Narcissa nem volt egy nagy szám, de láttam, hogy Desirée-ről le sem tudod venni a szemed.

– Ne keresse magát! Az ilyen alku nem ismeretlen az ön számára. Amikor bajban volt, azelőtt sem okozott gondot a régi bajtársak elárulása – vont vállat Lupin – ha megtette akkor, megteheti most is!

– Akkor lehet, hogy megtettem. Mert nem volt más választásom – csapott dühösen az asztalra Karkarov – de most nincs veszélyben az életem.

– Nocsak – mosolyodot el a szürke hajú varázsló – de érzékenyek lettünk!

– Nos... mivel érzékeny a lelkem – dőlt vigyorogva ismét hátra a varázsló – kéne rá egy kis gyógyír. Beszéljessünk kicsit arról, hogy mit érne meg a Rendnek ez a dolog. Mondjuk egy olyan üzletet kéne összehozni, ahol mindketten jól járunk.

– Ne szórakozzon velem Karkarov – szűkülte össze Lupin szeme, majd hirtelen a türelmét veszítve megragadta a sötét mágus mellén a pulóvert és olyan közel húzta, hogy szinte összeért az orruk. – Maga aljas féreg és én szégyenlem, hogy egyáltalán beszélnünk kell. Megteszem, mert szükséges, de ne képzelje, hogy feltételeket szabhat! – hirtelen engedte el a másikat, amikor Karkarov dühösen morrant és a keze ökölbe szorult.

– Az ajánlatom csak itt és most érvényes! Ha kísérel meg az ajtón anélkül, hogy rábólintana, semmisnek tekintem! Nincs türelmem az ilyen féregkehez!

Karkarov eleresztette a füle mellett Lupin sértéseit. Legkevésbé arra volt szüksége, hogy az izgága varázsló rájöjjön, hogy még egy rohadt pálcája sincs...

A szivarhamut a kiürült korsóba ütögetve, unatkozó arckifejezéssel fordult Remushoz.

– Az ajánlata arra is vonatkozik, ha Pitonról mondom el amit tudok? – vigyorgott Igor.

– Igen, arra igen de a ragya verje ki magát, akkor is megtisztítom az iskolát a szennyétől ha nem segít!

Karkarov legyintett.

– Piton azt tesz veletek amit csak akar. Ostoba bagázs. Bármit mondanék, úgy is kimagyarázná magát.

– Próbáljuk ki! Akkor mi a válasza? – nézett kérdően a másik szemébe.

Piton régi ügyeit, bármikor előadom. A mostaniakat csak akkor, ha tisztességes tárgyalás keretein belül kérdezik meg és részesülhetnek a tanúvédelmi programban. Amíg Piton szabadlábon van, addig a Rend nincs biztonságban.

– Ez az utolsó szava? Ne feledje, innentől fogva maga egy úzött vad! Ahogy most tudtam, hogy idejött, tudni fogom máskor is!

– Mit fenyegetőzöl nekem? Folyamatosan elfelejtetted, hogy az a Minisztérium nevezett ki engem, amelyik téged is eltart a Roxfortban.

– Ezek pusztán tények! Ha én fenyegetném magát, az biztosan feltűnne– szinte vicsorgott, és ebben a pillanatban egyáltalán nem emlékeztetett a békés Remus Lupinra, ebben a pillanatban meglátszott, hogy volt idő, mikor vadállati ösztönök munkálkodtak benne.

Karkarov nagyot ásított majd a szivarcsutkát elfeketedett fogai közé szorítva sziszegte Lupinnak:

– Ilyen ostoba üzletet akkor sem kötnék, ha elveszteném az emlékezetemet. Még akkor is több eszem lenne, mintsem, hogy a magadfajta koszlott toportyán mondja meg, hogy mit tehetek, és mit nem. (milyen isteni érzés, ha az ember pontosan tudja, hogy mi fog történni :DDD TG)

– Jó, jobb is így! lealjasító ilyen alkut kötni és én örülök, hogy nem kellett! Viszlát Igor! Legközelebb, ha találkozunk, nem lesz sör az asztalom, arra mérget vehet! –vetette még oda, majd nagy léptekkel kisetett az ajtón.

Karkarov sietség nélkül felhajtotta a maradék sört és közben azon gondolkodott, hogy ha Piton nem viszi el a dementor bábokat, akkor melyik lenne a számára előnyösebb üzlet. Ajánlja fel őket Voldemortnak, vagy ajánlja fel a legfőbb mágusnak cserébe a szabadságáért? Nyelvével lepiszkált egy a szája szélére ragadt dohánydarabot és sercintve a padlóra köpött. Átkozott Piton! Morgott magában, miközben az asztalra dobott néhány pénzérmét és elindult, hogy megkeresse Desiréet.

Bill-Greyback meghúzódott a pajtában. Lapított. Nem lenne szerencsés, ha ebben az állapotban észrevenné bárki. Tudta, hogy a megbízója el fog jönni a találkozóra. Undorral vizslatta fekete körmeit. Tépni, szagatni lett volna kedve. De most nem tehetette.

A kámzsás férfi pontosan érkezett. Megállt a pajta bejáratánál, de nem lépte át a küszöböt. Fenrir érzékeny orrát megcsapta az összetéveszthetetlen szag. Vámpír... Egy gyűlölt vámpír... nem az, akit várt. Vércsászár ösztöne veszélyt jelzett. A Bill-személyiség maradványa, fegyelmező emberi tudata azonban megállította, mielőtt rávetette volna magát a fölé magasodó alakra.

– Beszélj hát, Bill! – zendült a jól ismert, bársonyos hang.

– Gyűlöllek, Piton... – fröcsögte a vérfarkas.

– Egészségedre! Ez minden, amit közölni akarsz?

Greyback még egy hosszú percig morgott. Nem... Pitont most nem ölheti meg. Még szüksége van rá. Az átalakulás rettenetes fájdalommal járt. Billnek. Greyback pedig utálta, amiért emberi alakban kell élnie. Kibékíthetetlen ellentét dúlt a félszerzet személyiségrészei között. Ilyenkor a közös vonásuk, a Karkarov-iránti mérhetetlen gyűlölet segített egyben tartani és megőrizni a józan ész látszatát.

– Hallgatlak, Bill! – Piton előhúzta a pálcáját, egy non-verbális bűbájjal kissé tágította a rést a vérfarkas elméjén. Könnyedén belelátott az emlékeibe és a gondolataiba. De ennek semmi jelét nem adta.

– Szükségem van arra a folyadékra, amit Lupinnak szoktál adni... – hörögte Greyback.

– Megkapod. De előtte jelentést kell tenned. Mit végeztél?

Greyback felegyenesedett és közelebb tolta a képét a varázslóhoz. Piton nem húzódott el, amikor megcsapta az arcát a bűzös lehelet.

– A Nagyúr parancsát teljesítettem, ahogy kívántad. Azt a feladatot kaptam, hogy kövessem Karkarovot. Megölhetem őt – csillant fel a szeme.

– Ne siesd el! – Bár Piton már értesült McGalagonytól Karkarov feladatáról, semmi jelét nem adta annak, hogy kapcsoltban áll a főmágus asszonnyal. Greybacknak pedig fogalma sem volt, kihez jutnak el a hírei. Piton nem véletlenül volt hosszú éveken át kettős ügynök. Úgy építette fel a hálózatát, hogy gyakran még azok sem ismerték egymást, akik ugyanazon a feladaton dolgoztak. Így nagyon csekély esélye volt annak, hogy egymás árulóivá váljanak, ha esetleg lebuknak. – Mit láttál még?

– A Nagyúrhoz érkezett egy nagy hatalmú mágus. Fehér kandúr képében. Lucius Malfoy. Piton szája széle gúnyosan megrándult.

– Macska képében? Lucius egerészni jár a Nagyúrhoz? A kegyeibe fogadta újra?

Greyback felröhögött.

– Nem... Nem hinném. Egy ócska ringyóval ordibált. Aztán sólyom képében távozott.

Piton csak szemöldöke emelintésével jelezte, hogy tudomásul vette Lucius új képességeit.

– A Nagyúr üldözte?

– Nem. Meg sem kísérelte.

Piton ezt is csak egy bólintással vette tudomásul. Greyback folytatta:

– Utána követtem Karkarovot. Észrevétlenül... pedig bármikor el tudtam volna harapni a torkát. Neki és annak a cafkának, aki vele volt...

Greyback ezután beszámolt arról, amit kiszimatot. A dementorkölykök születését... Az összecsapást Lucius és Karkarov között.

– Remélem, nem avatkoztál bele.

– Nem, dehogy. Teljesítettem a Nagyúr parancsát.

– Rendben van. Kövesd az utasításait továbbra is. – Összehúzott szemmel végigmérte a fiatal férfit. – Megkapod, amiért jöttél.

– És ha... a Nagyúr rákérdez? Elmondhatom, hogy tőled kaptam?

– Ezt igen. Nehezen is lehetne titokban tartani. – Piton átnyújtott egy palackot Greybacknak. – Nyolcvan százalékosan higítva használd. Akkor kitart még két holdcikluson át.

– Megkaphatnám a receptjét? – hunyorított a vérfarkas.

Piton azonnal átlátta a szándékát. Ha odaadja, ez a félszerzet képes lesz elkészíteni magának, és akkor nem várhatja tőle, hogy a továbbiakban híreket hozzon Tom Denem háza tájáról. Hűvösen szólalt meg:

– Ha figyeltél volna az óráimon, Bill Weasley, pontosan tudnád, hogyan készítsd el! Amint elfogy, keress fel újra! Majd értesítelek, hová gyere!

Greyback szitkozódott magában, miközben eltüntette a palackot a rongyai alatt.

– És a fizetségem... amit ígértél... Mikor kapom meg?

– Hamarosan, Bill, hamarosan... – Piton tudatcsápjá mélyre hatolt a tompa agyú félszerzet elméjében. Elérte azt a részt, ami Greyback személyiségé számára hozzáférhetetlen volt. Úgy ültette a gondolatcsírákat Bill tudatába, hogy a legidősebb Weasley-fió a sajátjának érezte.

– Megteszem, mester... – morogta. Ám amikor Piton elfordult és köszönés nélkül távozott, sísteregve köpött utána. – De ha nem kapom meg, amit ígértél, legközelebb a *te* torkodat harapom át... – Ezt már csak nagyon halkan tette hozzá, amikor feltételezte, hogy a varázsló hallótávolságon kívülre ért.

:)))

Napok teltek el az átváltozás óta. Bár a vérláz nem tört ki Grangeren, legalábbis nem abban a formában, ahogy Pitonon, de a varázsló sejtette, hogy tanítványa meggondolatlansága nem marad következmények nélkül. Ahhoz, hogy megállapíthassa, milyen változások mentek végbe Hermione elméjében, egyesíteni kellett volna szellemüket. Ám a varázsló rettenetesen feszült volt, mióta utoljára beszélt Karkarovval. Remélte, hogy nem látja többet, de mióta az ügynökei elvesztették a nyomát, időről-időre rátört az aggodalom. Mégis, kivetett magából minden baljós előérzetet, feszültséget. Lecsendesítette az elméjét.

– Ideje, hogy szembenézzünk a tényekkel, Hermione.

Hermione mosolyogva csóválta a fejét.

– A tényekkel? Ezt hogy érted, Perselus? – a lány érezte, hogy Piton nem készült még fel a meditációra. Nem akarta erőltetni a dolgot. Pedig segíteni akart a kedvesén, és remélte, hogy tud is...

– Nem vagy akárki. Ugyanaz az erő dolgozik benned, mint bennem. Megsokszorozódik az erőd, fizikailag és mentálisan is. Meg kell tanulnod használni, anélkül, hogy kárt okoznál magadban vagy a szükségesnél nagyobb mértékben veszélyeztetnél másokat.

Hermione kissé feljebb húzta az egyik szemöldökét.

– Nos... elismerem, tényleg meg kell tanulnom ezt. De addig nem tudom megtanulni, amíg Te nem vagy harmóniában velem. Vagy másképp látod?

– Nem, addig nem fogod megtapasztalni az elme csendjét Te sem, amíg nem szabadulsz meg a démonjaidtól. Láttad, mi történt velem. Habár szégyellem, tanulságos lecke volt. Csakhogy én nem tekintem ellenségemnek egyik támadómat sem.

Hermione összefonta a kezét a melle előtt és kissé szemrehányóan nézett Pitonra. Egyenesen a férfi mély, sötét, kiismerhetetlenül örvénylő szemébe, amiben meglátta önmagát...

– Ha Dumbledore-nak az volt a hibája, hogy túlzottan bízott az emberekben, akkor Neked az, hogy nem tekintesz senkit ellenségnek, aki az életedre tör! – jegyezte meg. – Ez hihetetlen, Perselus! Hisz halálfaló voltál... persze... – legyintett a lány. – ... tudom a történetet. – nézett ismét a varázsló szemébe. – Mégis azt mondom, könnyelműség így gondolkodni. És nagyképűség

is, kissé. És ezt én mondom Neked. Én, aki mindenki a jót látja. Először... – tette hozzá sokat sejtetően Hermione. – Van, aki az ellenséged. – morogta. – Jó lenne, ha nem vennéd félvállról.

– Ha elítélsz ezért, akkor sem. Nem harcolok Tom Denemmel! Ez az, amiben sohasem értettem egyet Dumbledore-ral. Neki meggyőződése volt, hogy Tom maga a megtestesült Gonosz – szerintem csak azért lehetett az, mert ő maga azzá tette. Túlságosan hitt benne, erősítette a mítoszáét. Akárcsak Harryét, aki mégcsak nem is... Potterék gyereke.

– Furcsa, hogy ezt mondd. Azt hittem, mindenben támogattad Albus Dumbledore-t. – ráncolta össze a homlokát Granger. – Miért támogattál hát egy – szerinted – holt ügyet?

– Úgy van, támogattam, valahányszor a segítségemet kérte... Igen, Hermione, ő kért engem... Kicsit olyan volt, mintha az apám lett volna. Ám a céljaink sohasem estek egybe. Amikor megértette, hogy a magam útját járom és sohasem fogok olyan ádázul küzdeni, mint ahogy szerinte tennem kellett volna, akkor találta ki a Potter-klán legendáját. Hősöket akart nevelni. Én nem vagyok az.

Hermione kissé egykedvűen vont a vállát.

– Persze. Az vagy, aki lenni akarsz. Nekem nem hiányzik egy szuperhős! – nevetett fel és eltúrta a haját a homlokából. – De lehet, hogy pont rajtunk, vagy a mi kis közösségünkön fog múlni a varázslótársadalom sorsa. Akkor nem mondhatod azt, hogy nem vagy hős, nem akarsz az lenni és mindenki húzzon a Pokolba! Felelősek vagyunk a világunkért! – sóhajtott egy nagyot a lány.

– Felelős vagy önmagadért, azokért, akik előtted járnak és azokért, akik utánad jönnek. A szüleidért és a gyerekeidért. A barátaidért és a tanítványaidért. De nem a Te dolgod, mint ahogy nem az enyém és nem is Potteré, hogy a világot megváltjuk. Ami előttünk van, azzal kell megküzdeni.

Hermione bólintott.

– Ez világos. De nem tudhatod, mi van előtted. Vagy előttem. Az asztalon kívül... – vigyorgott Hermione. – Én csak azt tudom, hogy mindketten rettenetesen feszültek vagyunk. Szükségünk lenne arra a rohadt harmóniára. Amit csak akkor közelítünk meg, amikor mindenről elfelejtkezve egymással törődünk. – nézett ismét Piton szemébe a kis boszorkány. – De az messze nem elég már. Itt, belül kell rendet tenni. – mutatott a mellkasára.

– A harmónia eléréséhez az erők dinamikus egyensúlya kell. A statikus egyensúly beállhat a kiegyenlítés révén, viszont akkor megszűnik a rendszer dinamikája. De megteremthető az egyensúlyhoz közelítő állapot az ellentétes erők szüntelen ingadozásának fenntartásával is. Ilyenkor arra kell ügyelni, hogy egyik erő se kerüljön túlsúlyba a másik rovására. Ezért kell nemcsak megismerni az Erő működésének mindkét oldalát, hanem a megfelelő módon használni Fényt és a feketemágiát is.

Hermione ismét elmosolyodott.

– Hát ezért egészítjük ki egymást... Te a feketemágiában vagy otthon. Én másban...

– Nyilván, nem lehetünk mindenben egyformán kiválóak. Ezért is jó, ha erősítjük egymást. – Piton most először fogta meg a lány kezét ezen az estén. – Melletted leszek, amikor kell. Csak legyen bátorod, hogy hívj, ha szükséged van rám. Ahogy én is... elfogadtam, hogy segíts nekem.

Hermione hevesen átkarolta a férfi nyakát. Maga sem értette, miért tört rá hirtelen, de úgy érezte, muszáj éreznie Piton közelségét...

Valami nyomasztotta, már napok óta, de nem tudta, mi lehet az. Szüksége volt a varázsló érintésére. Attól mindig megnyugodott...

– Csak Téged hívlak. Senki más nem tudna nekem segíteni... ha bajba kerülnék... – nézett Pitonra Hermione. – Már rég így van... – suttogta neki és nagyon halkán szólalt meg újra, kis szünet után.

– Találkoztam... Lucius Malfoy-jal. – nézett Pitonra a lány. Arca valószínűtlenül sápadt lett.

Piton szeme megvillant, ajka megrándult, és Lucius Malfoynak nagy szerencséje volt, hogy Piton látókörén kívül tartózkodott, mert attól a tömény undortól, ami a varázslóból sugárzott, talán azt is

megbánta volna, hogy megszületett. Mióta a varázsló átváltozott, alapvetően egyszerű, ámde annál erősebb érzései és indulatai felerősödve áramlottak a környezetébe. De csak akkor, ha nem kontrollálta őket... Kissé felemelte a lány állát, hogy a szemébe nézhessen.

– Zaklatott? – kérdezte ridegen a férfi. – Nem ajánlom, hogy a szemem elé kerüljön az a féreg...

Hermione elhúzta a kezét Pitontól és komoran maga elé meredt.

– Nem, dehogy bántott. – rázta a fejét. – Volt is neki erre kedve...

Piton tisztán érzékelte a lányból áradó szomorúságot. Hosszú ujját a szája elé tette. A lánynak hihetetlenül erős empátiás készsége volt... Ám ha ilyen mértékben fogékony mások fájdalmára, akkor könnyen sebezhetővé válik... Mégcsak szembenézésre sem volt szüksége a legilimenciához. Érzékelte a lány fejében kavargó kusza, zavaros képzeteket.

– Mi történt? – kérdezte feleslegesen. Egy szőke fiú arcát látta. Egy fiút, aki valaha nagyon közel volt hozzá is, akire sokáig úgy tekintett, mintha a saját fia lenne. – Mikor történt?

Hermione ráemelte nagy, barna szeméit a varázslóra.

– Emlékszel, amikor megkértelek rá, hogy... próbálj meg mentális kapcsolatot létesíteni Draco-val?

A férfi bólintott.

– Nem válaszolt. Nem tehette.

– Igen... pontosan. – suttopta a lány. – Lehetetlen volt.

– Voldemort uralja az elméjét. Könnyen elbánik a gyengékkel, és Draco sohasem volt elég erős. – Piton nem akart a fiúra gondolni. Túlságosan emlékeztette Narcissára és Luciusra, és a varázsló nehezen tudta volna eldönteni, ebben a pillanatban melyiküket utálja jobban.

Granger csak a fejét csóválta.

– Perselus... Draco Malfoy... meghalt. – mondta ki nagyon halkán az utolsó szót.

Piton kiszáradt szájjal bólintott. Tudta. Attól a perctől kezdve tudta, hogy megkísérelte a mentális kapcsolatot. De elűzte magától még a gondolatot is. Harry is említette, közvetlenül azután, hogy belekóstolt Hermione vérébe... Az örök életbe. De akkor alig figyelt rá.

– Lucius elmondta, hogyan történt? – nézett Hermione szemébe és megfogta a kezét. – Elmondta *neked?*

Egyszerre hideg lett a lány keze, mintha Draco kísértete suhant volna át a szobán... Hermione megborzongott. Akaratlanul is újra a férfihez simult és ujjaiába rejtette a saját, kicsiny kezét.

– Voldemort ölte meg. Lucius Malfoy elmondta, hogy nincs sírja. Soha nem láttam még ilyen összetörtnek őt. Borzalmas volt... – nyögte a kis boszorkány és szeme megtelt könnyel. – Hogy lehetne harmóniába kerülni egy ilyen világban...

– Az első lépés az, hogy lecsendesíted az elmédet. Nem foglalkozol azzal, ami nem a te problémád.

– Piton látta, hogy a lány tekintete elhomályosul a könnyektől. Nem akarta, hogy sírva fakadjon. És éppen Draco miatt, akit Piton pusztá kézzel meg tudott volna ölni azért, amit a lánnyal tett... – Kérlek, szedd össze magad!

– Persze... szedjem össze magam. – morogta a lány és hirtelen elkapta a kezét Pitonéból, majd felpattant és idegesen fel-alá kezdett járkálni.

– Annyit sem érdemel, hogy egy könnycseppet ejts miatta! – szólalt meg ridegen a varázsló. – Miért hogyod, hogy ennyire felzaklasson? *Egy görénnyel kevesebb...* – ezt már csak gondolatban tette hozzá.

– Nagyon megrázott. Miért csodálkozol ezen?! Draco egy vadállat volt. De ez mind nem számít... – nézett könyörgően Pitonra a lány. – Ki kellett volna hozni onnan... ki tudtam volna hozni... – rázta a fejét, mint egy megszállott és ismét ablaktól ablakig menetelt.

A férfi elfordította az arcát. Draco... Öt éven át a kedvenc diákja volt. Ám a fiú ellene fordult, amikor megtudta, milyen eskü köti őt Narcissához. Elveszítette benne a bizalmát, csak azért, mert az anyja mellé állt, amikor a sumák, önfejtő apja elfordult tőlük...

– Ostoba, nagyravágyó kölyök volt – közölte egyszerűen Piton. – Nem történt volna semmi baja, sem az anyjának, sem Luciusnak, ha elfogadják a Rend védelmét. – Még csak az kellene, hogy magadat hibáztasd miatta. Ő hurcolt el Téged – emlékeztette tanítványát.

– Ne mondd ezt nekem. – nézett a lány sötéten a lány. – Nem vádolom magam, csak megakadályozhattuk volna! Te is... – vékonyodott el a boszorkány hangja és megállt. Kétségbeesetten meredt Pitonra. – Perselus... menjünk vissza az időben... hozzuk vissza... – zokogott fel és Piton nyakába borult.

Piton átölelte a lányt és fogalma sem volt, mit mondhatna. Felrémlt előtte az első és egyetlen találkozásuk azóta, hogy végzett Dumbledore-ral. A fiú zavaros, de elszánt tekintete, undorító önteltsége, végtelen rosszindulata, mindezekon túl a kudarcától való félelem, az alig leplezett gyengeség... és gyávaság.

– Nem lehet... Túl sok minden történt azóta. – Magában hozzátette: *ha módomban állna, akkor sem tenném.* De inkább hallgatott.

Hermione jól tudta, hogy ez képtelenség, de annyira akart tenni valamit... jóvátenni. Meg nem történtté tenni ezt az értelmetlen halált... felnézett a férfi vállából. – Nem tehetünk semmit? – kérdezte olyan halkán, hogy szinte ő is alig hallotta.

– Ha visszamehetnék az időben... tavaly karácsonyig mennék vissza. Amikor bizonyossá vált előttem, hogy Draco halálfaló lett. Az lehetett volna az utolsó beavatkozási pont. Onnan már nem volt visszatérés. Ne hidd, hogy bármit megakadályozhattál volna.

A lány bólintott és nagyot nyelt. Próbált megnyugodni.

– Rendben... – fogta meg a férfi kezét és mélyet sóhajtott. – Nem kergetek illúziókat... igazad van... de annyi idő volt, mint én... – suttogta a lány. – Annyira fáj... miért fáj ennyire? – nézett a varázslóra. – Ez... itt belül... – tette a szíve fölé a kezét. – Hogyan úzhetném el ezt a fájdalmat? Segíts ebben... ebben is... egyre csak gyűlik a rossz és minden elromlik... talán nemsokára Te sem leszel már itt nekem... – a lány arca most már szinte fehér volt. – Kérlek, segíts... nagyon rossz... – hunyta le a szemét és a fejét a kanapé támlájára döntötte. – Nem akarok ilyenekre gondolni...

Piton a fejét csóválta. A lány nem volt olyan állapotban, hogy bármit tehetett volna érte.

– Meg kell tanulnunk elfogadni, hogy bizonyos események bekövetkeznek, tőlünk függetlenül és rajtunk kívülálló okok miatt. – Megölelte a lányt és hűvös csókot lehelt az ajkára, bár másra vágyott. – Igyál egy erősítő főzetet és pihenj néhány órát. Tudom, hogy holnap is lesz egy vizsgád. Vissza kellene menned a Roxfortba. Elkísérjelek?

Hermione zavarosan érezte magát. Olyan furcsa volt minden... Piton is... kívánta a férfit, de most mégsem tudta volna nekiadni magát... kibontakozott az öleléséből és megköszörülte a torkát.

– Nem maradhatok. Készülöm kell. Köszönöm, de nem kell elkísérni a Roxfort-ba. – nézett Pitonra. Kissé habozott, de aztán kimondta: – Szeretlek. De most nem vagyok ura a helyzetnek. Egyedül kell lennem. Köszönök... – megvonta a vállát. – Nagyjából mindent... – mosolyodott el halványan. – Jelentkezem a vizsga után. – a lány nem lépett oda a varázslóhoz, hogy megcsókolja. Most nem... felvette a talárját és kilépett a roxmortsi házból a fagyos utcára.

Narcissa kinyitotta a szemét a kórházi ágyon fekve.

Pillantása a semmibe révedt. Előbb az univerzum megfoghatatlan ragyogása villant fel, majd vörös köd borult a tekintetére és az asszony teste izzó lángba borult.

Karjait széttárta és lebegve feküdt, miközben a vörös-arany lángok táncoltak körülötte.

Parázs hullott az ágyra. A fehér selyem ágynemű halk sercegéssel lobbant fel.

Kék lángok nőttek és táncoltak az ágyon, a nélkül hogy elparázlott volna az anyag, ami tüzet fogott.

Narcissa szája elnyílt, mintha kiáltani akart volna.
Vagy talán sikítani, hogy miért a kín, és miért nincs bocsánat...
De a démon-szerelem erősebb volt.
És Narcissa-Lilith kiszabadult a börtönéből.

Egyre erősebb sivító hang töltötte be a kórházat és a betegek, akik képesek voltak mozdulni a fülükre tapasztották a kezüket. Mindhiába. A hang keresztül hatolt a bőrön, húson és csontokon, hogy szétáradjon az agyvelőkben, és magával együtt szétszórja mindazt az aljas rosszindulatot, hazugságot és perverz fájdalmat, ami a lényegi része volt.

Néhányan azonnal megőrültek az elviselhetetlen lelki kintól.
És az érzés csak áramlott.

Emberek milliói kapták a szívükhöz a kezüket és borzadtak el abban a másodpercben, ahogy elérte őket az időn túli emlék. A szívük egy hosszú pillanatra kihagyott, majd újra dobbant. Ők voltak azok, akik valaha is tettek bármi gonoszságot azért, hogy az, akit szerettek, ne hagyja el őket. Anyák és apák, nők, férfiak, öregek, fiatalok..

Abban a másodpercben, amikor megállt a szívük, csend volt... és egy pillanatra mindenki önmagát látta.

A démont saját magában.

És Narcissa-Lilith ereje milliószerosára nőtt.

Újra megszólalt a fájdalmas sikoly és betöltötte az elméket, hogy elpusztítsa a reményt is, hogy valaha lesz másként. A reménytelenség gúzsba kötötte azokat, akik nem bírtak a magánnyal megbírkózni, és megfertőzte őket a kilátástalanság téveszméjével. Fájdalmas nyüszítéssel sírtak fel a csecsemők és fülsértő sikításukhoz hamarosan csatlakozott a démonasszony hangja „Pusztuljon! Pusztuljon minden mi kintől megremeg. Maró könnyetek csontig hasson! Penész lepje szemetek! Szenvedjétek, ahogy én szenvedek!”

Az átok újra végigsöpört az időn.

És újra megtalálta azt, akit el kellett érnie.

Pitont és Hermione-t.

Minden időben.

Ismerős és ismeretlen emberek képében.

Mindig terhesen, fájdalmasan és nehézségek árán születő szerelmüket.

Mindig gyűlölettől, féltékenységtől és haragtól övezve.

Mert Narcissa-Lilith mindig ott volt.

Elpusztíthatatlanul.

Egyidősen az univerzummal.

Minden univerzummal.

Minden időben.

Roxmortsban már erősen sötétedett. A forgalmasabb utcákon már fellobbantak a gázégők a boltok cégtáblái mellett és az utcai lámpák is pislákolni kezdtek... de sikátorokra sűrű homály és csend borult. Karkarov váratlanul bukkant fel a sietősen lépkedő Hermione előtt és egyetlen jól irányzott csapással leterítette. Felnyalábolta az ájult lányt-t és pár perc múlva ledobta a roxmortsi bűvőhely átégett kanapéjára. Soha életében nem volt még ennyire dühös és elszánt, hogy erőszakkal a magáévá tegyen egy nőt és elpusztítsa. A kabát gombjai reccsenve engedtek. A lány pulóvere alól előbukkantak Hermione mellei. Karkarovban most a vágy csak a fájdalomra és a bosszúra gondolva lobbant fel. Hogy, hogy fog visítani és vergődi a kis szuka, mialatt ő újra és újra beledöfi a... Karkarov hirtelen ötlettől felkapta a kanapé mellett heverő üveget. *(kösz S! TG)* Piton figyelmeztetése felötlött benne. Vigyázni fog, nagyon vigyázni, hogy ő maga ne érjen a lányhoz.

De már látta maga előtt, ahogy Hermione ordítani fog a fájdalomtól. Ettől a gondolattól Karkarovot előntötte a vágy és az ágyéka fájdalmasan lüktetett a nadrág szorításában. Nem bírt lecsillapodni, ahogy elképzelte, hogy Hermione könnyörögni fog, hogy hagyja abba... Vagy, hogy ne hagyja abba. Mert élvezni fogja a fájdalmat majd egy idő után, mert még az is kellemesebb lesz, mint...

– Itt vagyok! – sivített Narcissa-Lilith hangja – nem szenvedett még soha, úgy ahogy most fog. Érzem, hogy már érzi... – a démonasszony nevetése, mint a kristálypoharak robbanása karcolta a dobhártyát.

Hermione egycsapásra magához tért a visítástól. Érezte, hogy Karkarov súlya belenyomja a kanapéba... alig kapott levegőt. Lábai nem tudtak mozdulni sem. Fejét oldalra kapta, hogy ne érezze Karkarov undorító lihegését... a düh elemi erővel tört fel belőle. Karkarov pálcája a farzsebében volt, jobb keze pedig kissé a törzse alatt, így valahogy ki tudta húzni onnan. De a csuklója beakadt. Kétségbeesetten hunyta le a szemét, majd egy hatalmasat rántott a kezén, aminek következtében a pálca és a keze állon csapták Karkarovot.

Hermione kihasználta a férfi meglepettségét (*legyen mondjuk így:D-B*) és azonnal rászórt egy non-verbális hárítóátkot, majd gyorsan még egyet. Egy ekkora bengá állatnak egy nem is elég talán...

Karkarov a földre zuhant a döbbenetes erejű ellentámadástól. Kezében Hermione cafatokra szakadt nadrágjával. A férfi az első meglepetés után ördögi tüsszel a szemében emelte pálcáját a lányra. Az átok hatására a lány ereje a felére csökkent és Karkarov alakja újra fölé tornyosult.

Hermione ekkor azonban már talpon volt. Ahogy a sötét mágus lezuhant róla, azonnal felpattant és az ajtó felé kapta a pillantását, kezében remegett a pálca. Ám Igor váratlan átka miatt a kanapéra zuhant újra.

– Engedjen el!! – kiáltott fel hevesen és rúgkapálni kezdett a lábával Karkarov felé, pálcájával folyamatos átkokat szórva a mágusra, amik helyenként célba is találtak...

Narcissa-Lilith szinte gyengéden simogatta a tomboló Hermione haját.

– Hát itt vagy... te kis tolvaj. Ostoba gyerek. Minek kellett, mond minek?

Hermione egy pillanatra ledermedt az ismerős hangtól, és az érintéstől a haján... pedig nem volt ott senki...

Elrántotta a fejét.

Mégis érezte... ez benne is zajlik. A démonok... John... kétségbeesetten felnyögött, ahogy arra gondolt, hogy John nem tudja most megmenteni...

Perselus...

Nem... ő sem... itt most egyedül van... hirtelen hasbarúgta hegyes orrú csizmájával az előtte lihegő Karkarovot, olyan erővel, hogy a férfi kissé megtántorodott (*jó lesz így?:D-B*).

Hermione azonnal felkelt a kanapéról és el akart rohanni, de Karkarov hatalmas erővel ütötte arcon Hermione-t, aki ettől nekiesett a kanapé oldalának és felszakadt szemhéjából dőlni kezdett a vér.

– Hol van most a herceged, hogy megmentesen? – röhögött Karkarov – talán megint valami főzetet kutyul, hogy legalább félig meddig felálljon a farka?

– Ó igen... – suttogta Narcissa-Lilith – ha valóban kívánna téged, nem lenne szüksége segítségre. Amikor velem volt... engem szeretett... és lángolt.

Hermione felzokogott a hirtelen jött ütés fájdalmától, és egy ideig a kanapéba kapaszkodva lihegett. Egyik szemére nem látott semmit, csak érezte a forró vért az arcán, ami csorgott lefelé... beterítve mindent...

Elmosva előtte a világot.

A reményt...

Szinte fel sem fogta, mit mondott neki Karkarov és Narcissa-Lilith, csak akkor jutott el a tudatáig, amikor már némileg csillapodott a fájdalom, de a lüktetés megmaradt a helyén. Felpillantott, és megpróbálta kinyitni sérült szemét, de a kín újra lecsapott rá.

– Mi... – nyögte halkán... – Mit beszélsz... sosem szerette Narcissát! – szólalt meg rekedten, de magabiztosan Hermione.

A démon felnevetett.

– Azt hazudta, hogy sosem szeretett engem? Gyermekelem... – a nő szavai édesen peregettek, mint a méz – gondolod, bevallaná neked? Sosem fog engem elfelejteni! És én sosem fogom őt elengedni!

Hermione összepréselte a száját, ami most egy vékony csíknak látszott csak...

– Narcissa! Meddig próbálkozol még?! Nem tudsz veszíteni! – sziszegte bele a levegőbe a lány és kezében ismét megremegett a pálcá. Karkarovra irányította, de hirtelen beléhasított a bizonytalanság maró mérge... tudta, hogy ez hiba volt. Tudta, hogy nem lett volna szabad... de már későn ismerte fel...

Abban a pillanatban, amikor Hermione szemében megjelent a düh mellett a bizonytalanság Karkarov ráugrott és kicsavarta a kezéből a pálcát. A lány szívós ellenfélnek bizonyult...

Hermione egy pillanat alatt belemélyesztette körmeit a férfi arcába és lenyúzta a bőrt, amennyire csak képes volt rá...

– Adja vissza... – köpte az arcába. – Adja vissza a pálcámat...!!! – ordította aztán és egyre mélyebb árkokat szántott a bőrbe... nem érdekelt az sem, ha a szemét kaparja ki ennek a féregnek... aztán hirtelen odakapott a férfi kezéhez és kitépte belőle a pálcáját, majd egy másikat a földre dobott. – Itt a mocskos pálcája!! – zihálta és szembeköpte a varázslót.

Karkarov egy pillanatra elvesztette a tájékozódó képességét az arcába és szemébe karmoló kéz nyomán. Nagy erővel ellökte magától a lányt és hallotta, ahogy Hermione nekivágódott az asztalnak és fájdalmasan felsikoltott.

Hermione az oldalával csapódott az asztal sarkának. Érezte, ahogy néhány bordája eltörik a nyomástól...

A levegő bent szorult a tüdejében és egy hosszú pillanatig csak próbált lélegezni, de nem ment neki. Amikor végre sikerült, a sikolya görcsös zokogásba fulladt. Iszonyú fájdalmat érzett. Az asztal éles sarka a bőrét olyan simán tépte fel, ahogy valaki belekap a lágy vajba...

Hermione felsőjét átáztatta a vér. Arca könnyektől és vértől volt csatakos. Elméje és teste lüktetett, de tudta, hogy nem adhatja fel...

Narcissa-Lilith ott körözött a lány körül és egyre csak mondta. Búgó hangját csak néha törte meg a fülsértő kacaj.

– Szánalmas vagy. A tested elárult. Bárki megkaphatott. A lelked egy átjáróház. Üres vagy és elhasznált... nincs benned semmi, de semmi, amit szeretni lehetne...

Hermione megmarkolta a pálcáját és feltápáskodott, szemét le sem véve Karkarovról. Elméjét megpróbálta lezárni a démon előtt, de alig bírta, mert Narcissa-Lilith erőszakos volt. És Hermione elméje oly védtelen... zaklatott és feszültséggel teli. A démon szavaira a lány nem reagált, de agyában egyre csak egy szó körvonalazódott... rászégezte pálcáját Karkarovra és hátrálni kezdett...

'Csak egy varázsige... csak egy átok... és vége lesz...

Két szó...'

Hermione Granger életében először gyilkolni akart.

Igazán.

A hatalmas termetű férfi és a karcsú lányalak lihegve álltak egymásra szegezett pálcáikkal.

Narcissa-Lilith Hermione körül körözött. Áttetsző szőke haja újra és újra elúszott a lány szeme előtt.

– Öröktől engem szeret. Engem ismert meg előbb, te csak a második vagy. És sosem bocsátja meg a fájdalmat, amiért nem kellett nekem. – a démon sikító hangon felnevetett – én voltam, aki

eldobtam, de soha nem engedem, hogy a tiéd legyen! Ahogy nem is volt soha a tiéd! Hazudjon bármit... a gondolatai mindig visszatérnek hozzám.

Hermione felsikított.

– Hazugság minden szavad!! – zokogta, majd egy *Expelliarmus* csapott Igorhoz, minden dühét beleadva.

Karkarov egy másodperccel később küldte a lányra az átkot, amely így célt tévesztett. A varázslót a falhoz csapta a Hermione pálcájából előtörő energianyaláb.

Hermione a könnyein át alig látta, mit tett Karkarovval. Egyre erősebben érezte Narcissa-Lilith jelenlétét, mérgező szavait, amik gyengítették őt és szabdalták a szívét...

– Semmi vagy. Egy senki! Gondolj bele, ha elhamvad a fiatalságod... nincs benned semmi, amit egy férfi szerethetne. Egy olyan férfi, mint Ő. – súgta a démon Hermione fülébe – aki úgy csókol egy *asszonyt*, mint ő, az nem tud elszakadni az igaz szerelmétől. Te csak egy gyerek vagy... még semmi... senki...

Hermione zihálva kapaszkodott meg az asztalban, s egyik kezét az oldalára szorította, amiből egyre jobban ömlött a vér, s törött bordái minden mozdulatot megkeserítettek. Az alvadt vér az egyik szemét szinte eltüntette. Alig látott valamit...

De ez semmi sem volt Narcissa-Lilith szavaihoz képest.

Tórként hatoltak az agyába.

– Hagyd abba... – suttogta rekedten Hermione, majd ismét elöntötte a mérhetetlen düh és gyűlölet. Ki akarta mondani...

– *Avada Kedavra!!* – ordította egyenesen Karkarov felé és a pálcája meglendült...

Karkarov a következő csapás előtt félregurult és a kanapé fedezéke mögül küldte az átkot a lányra, aki ettől térdre zuhant. Felordított fájdalomában. Úgy érezte, legszívesebben csak ordítana, amíg bele nem hal...

Egyre több fájdalom érte s egyre gyengébb volt. Egy erőtlen üzenetet próbált küldeni Piton felé... de nem volt benne biztos, hogy célba is ér...

'*Perselus... segíts... meg fog... ölni...*'

Az érzés, ami feltört benne, letaglózta. Mint akkor... azon a rémületes nyáron...

Mennyi kín...

És most még több...

Nagy nehezen felkelt, de alig bír megállni a lábán. A vérveszteségtől egyre kevésbé volt magánál.

– Csak rajtam akar bosszút állni a viszonzatlan szerelemért azért kellesz neki. Én ismerem őt. Ugyanabból az anyagból vagyunk mindketten. Én ismerem... tudom... érzem... az egész lényét... Látom, amikor rám gondol, hallom, amikor a hiúság felkorbácsolja benne a dühöt. Az érzései hozzám kúsznak az időközön és dimenziókon keresztül. De te... csak kihasználnád téged!

Hermione könnyei most már megállíthatatlanul peregtek. Úgy érezte, ennyi fájdalmat nem bír ki...

– Perselus... – lehelte és érezte, hogy Narcissa igazat beszél... Hermione Grangert senki nem szereti... nem szerethetik... hogy is hihette...

– Felhasználnád a céljaira. Semmi másra nem kellesz neki!

Hermione egy utolsó szalmaszálba kapaszkodott.

– Nem kell... neki más... nem akar mást... csak engem... – suttogta, de talán már ő sem hitte el ezt.

Narcissa-Lilith rikácsoló hangon felnevetett.

– Még ezt sem tudod? Mind azt mondja, hogy nem kell neki más nő. Ő is csak egy férfi a többi közül. Hajtja a vére és hazudik. Ilyennek született. És én ilyennek szeretem. De te... csak egy álmod kergetsz. Egy fantáziaképet.

Hermione lehunyta a szemét. Egész testében remegett már. Arcán kigyúltak a vörös lázfoltok. Teste jelzett neki, hogy nemsokára elhagyja az erő, a Fény és a boldogság...

Hermione összeszedve maradék józanságát, pálcáját Karkarov felé lendítette és non-verbálisan megátkozta, lelke minden keserűségével és fájdalmával. Úgy érezte, ha megöli a mágust, eltűnik ez a gonosz démon is...

Karkarov kezét találta el Hermione varázslata és a pálca nagy ívben kiröppent a varázsló ernyedt kezéből. Igor felüvöltött. A törött csont fehéren szúrta át a bőrét. Egyszerre vetették magukat a pálca után. Karkarov hátát találta el a lány Invitoja, amitől Igor ledöntötte a lábáról Hermione-t. Törött csuklója ellenére azonnal megfordult és teljes súlyával maga alá gyűrte Hermionét.

A lány kapkodva szedte a levegőt és kapálózni kezdett, amennyire csak bír.

– Undorító, szemét kurvapeccér! Mocskos dög! – köpte Karkarov képébe. – Meg fogsz dögleni! A rohadt húsodat fogják lakmározni a hiénák! – sikította tehetetlenül a lányka. Egész teste véres volt már. – Légy átkozott, te nyomorult féreg!!

Karkarov röhögve figyelte Hermione vergődését és szitokáradatát. Leszorított karokkal, pálcát szorongató keze mozdulatlanúságra kárhoztatva... *(mostmivan itten? MÉR NINCS MEG A PÁLCÁJA? MEGVAN HERMINEK, NEM?-B)*

Karkarov belevigyorgott Hermione arcába és kinyújtott nyelvvel lenyalta a lány halántékáról a vért és az izzadságot. Majd ahogy a lány vergődésében egyre hangosabban lihegett, Karkarov behunyt szemmel kezdte szívni Hermione életerejét.

Hermione egyre gyorsabban szedte a levegőt és egyre kevesebb ereje maradt. Fejét jobbra és balra kapkodta, szemét összeszorította.

– Gondolod, szereti azokat a nőket, akik úgy beszélnek mint egy utolsó részeges mugli kocsis? – simogatta meg Hermione izzadságtól csatakos haját Narcissa-Lilith nem látható szellem keze – ha szeretne téged... feleségül venne. Ha valóban szeretne...

Hermione ezen a ponton érezte úgy, hogy nincs tovább.

– Szeret engem!!!! – törtek fel belőle a szavak, szinte önkívületben sikoltva és térdével Karkarov ágyéka felé mozdult váratlanul, erőteljesen.

Karkarovot meglepte az ágyékát ért támadás, és bár Hermione nem találta telibe *(ne találja telibe, jó? :DTG)(félti a 30 centit, mi?:DD-B) (Luci kedvéért 25-re varázsolta :DDD TG)* de a fájdalom így is percekre harcképtelenné tették a mágust, aki összeszorított combokkal zuhant a lány mellé, miközben hátravágódó ökle hangos recsenéssel eltörte Hermione orrát.

– Jaj! – sajnálkozott a démonasszony – ez a csinos kis orrocska. – szánakozva rázta a fejét, miközben a lány fölé hajolt – nem hiszem, hogy tetszeni fog neki. Ő szereti a szépet, a tökéleteset, a nemeset. Ami különleges és senkié sem lehet... engem szeret!

Hermione szinte elájult a fájdalomtól. Visszahanyatlott a földre és hangosan zokogott, de ez is fájt neki. Minden mozdulattal egyre inkább szenvedett, közben a szíve ki akart ugrani a helyéről és lelke jobban vérzett, mint a sebei.

Nem szereti őt... a Herceg...

Soha nem szeretted...

– Per... selus... – nyögte megsemmisülve és nem érdekelt már, mi lesz vele. Keze elengedte a pálcát is.

Karkarov előre szegezett pálcával közelített az összetört zokogó lány felé miközben Narcissa-Lilith közvetlen közelről sziszegte Hermione arcába:

– Ha valóban mindegy lenne neki, hogy miféle vagy akkor tőled is akarna gyereket. Ahogy tőlem akarta. Akarta Tobiast, mert ha nem akarta volna, akkor tett volna ellene. Tudod, hogy képes rá. De tőled nem akar! Egy korcs vagy. Egy gusztustalan mutáns! Undorodik tőled, hát nem veszed észre?

*(szerintem ennyi elég lesz Hermione-nak pár életre, és más szörnyűség már úgy sem jut eszembe. :D TG) (hát vazeg:DDD kegyetlen dög vagy!:DD Imádlak!:D-B)
(Részemről a megtiszteltetés, hogy molesztálhatom kisasszony! :DTG)*

Hermione zokogása erősödött.

Meg akart halni.

Már semmi sem számított.

Csak ne lenne ennyire kínkeserves már az egész...

Utolsó gondolatai is Piton körül forogtak. Elárulta őt... biztos volt benne... színjáték volt minden...

– Öljetek meg... – suttogta kiszáradt szájjal. – Legyen vége... – hunyta le a szemét.

Karkarov a lányra vetette magát, és a földre döntötte. Hermione nem is védekezett, amikor a férfi keze durván a combjai közé hatolt. (jó lesz így kicsillag? :D Szójj, ha nem jó, abba hagyom!:D TG)

A lány csak felnyögött a durva erőszakra és Karkarov megnyalva a szája szélét az üveg után nyúlt, de már nem volt ideje, hogy ocsmány elképzelését megvalósítsa. Narcissa-Lilith sikítva szállt a belépő Piton felé. Köd-teste körbeölelte a férfit és búgó hangon súgta a fülébe: – csak, hogy megérkeztél, szerelmem! Itt van a kislány, most már a gondjaidra bízom. Ne feledd az egyezséget! – azzal felnevetett és eltűnt a szobából.

A démon ébredését Piton is érzékelte. A kandalló tüze kialudt, jeges fuvallat töltötte be a szobát. A varázsló összerezett. Dementorok közelében érezni ilyesmit... Lezárta a tudatát, kiürített magából minden érzést. Egyet kivéve. A mentális kapcsolat tanítványával nem szakadt meg. A következő pillanatban már érzékelte is fájdalmas kiáltását:

'Avada Kedavra!'

Piton összerezett. Tanítványa a halálos átkot használta! Vajon célba ért? – rándult meg a férfi arca. De már tudta a választ. Nem. A szándék és az erő megvolt benne, de az átok célt tévesztett.

'Perselus... segíts... meg fog... ölni...'

Nem kellett több. Piton követte a gondolathullámot, vissza a forrásig.

Hermione szenved. Nem akarta, hogy elkísérje, ő pedig nem ment vele... Hiba volt. Hibáztak mindketten. A lány azért, mert meggondolatlan volt, ő meg azért, mert nem akart vele vitatkozni. Pedig tudnia kellett volna, hogy Igor nem adja fel. Mert csakis ő lehetett. Pitonba beléhasított a felismerés, hogy Karkarov még mindig itt ólálkodik és újra elkapta a lányt.

De nem lett volna rá képes egyedül...

Nem. A nyers erőszakot Hermione képes lenne kivédeni. Nem ő készül megölni a lányt. Piton érzékelte, hogy Lilith az időközön át nyúl Hermione felé... Már nem először... A kiláncolt John most nagyon gyenge... Piton előtt felrémlett mindaz a kusza képzet, amit a vérivás során átélt.

A varázsló lezárta a házat és hoptanált. Követte a lány egyre gyengülő jelzéseit. Ahogyan Hermione is rátalált, amikor először hívta magához a Spinner's End-i házába. Akkor csak próbára tette a lányt. Most az élete függött tőle, hogy időben érkezzen.

„Ne add fel! Melletted vagyok és leszek!” – érintette meg szelíden Hermione tudatfelszínét.

Piton befordult a sarkon. Talárja lobogott körülötte, pálcája már a kezében volt. Csak Hermione elméjére összpontosított, igyekezett kiterjeszteni rá a saját mentális pajzsának védelmét.

Ahogy az ajtóhoz ért, megértette, miért nem volt képes Hermione nagyobb ellenállásra.

Érzékelte a Narcissa képében támadó Lilith jelenlétét, de még időben lezárta az elméjét, oda sem figyelt a démonasszony suttogására.

Karkarovot látta, amint durva mozdulatokkal gyűri maga alá a fiatal nőt...

Egy non-verbális ártással Piton lerántotta Igor a lányról és még ugyanazzal a mozdulattal a szemközti falhoz csapta. Pálcája vége szikrázott. A ház falán repedés futott végig. Piton szeme villámokat szórt, ahogy pillantása találkozott a másik férfiével, akinek a szeme szinte lángolt a gyűlöletről és a vágtyól. A fájdalom már semmit sem számított. Az adrenalin elmosott minden érzést a tomboló dühön kívül. Karkarov törött csuklója még mindig bénán lógott miközben a falhoz lapulva a menekülés lehetőségeit latolgatta. Nem messze tőle a kanapé alatt látta meg a pálcáját, ami korábban kirepült a kezéből.

Két pálcát tartott a kezében Piton. A sajátját és Dumbledore-ét. A sajátjával Karkarovot tartotta sakkban. A másikkal Hermione felé küldött egy erősítő, fájdalomcsillapító gyógyírt.

Karkarov egyetlen ugrással vetette magát a kanapé mögé és a pálcát magához ragadva Pitonra irányította.

– Everti Static! – üvöltötte Karkarov de Piton meg sem rezdült az átok hatására. Karkarov meglepetten hátrálni kezdett és újra Pitonra emelte a pálcát.

– Mindent kivédek, Igor! Egy ocsmány féreg vagy, akinek az élethez sincs joga. – Fenyegetően közelebb lépett. Karkarovnak már nem volt hová hátrálnia, Piton pedig egyre közelebb ért.

Karkarov előre lendült és épp kezének öklével Piton felé sújtott.

– *Sectumsempra!* – kiáltott Piton, és a láthatatlan kard végighasított Karkarovon a szemöldökétől a köldökéig, közben Piton könnyedén háritotta Karkarov ütését, ami a varázsló Piton arcának szánt.

Igor elvesztette az egyensúlyát és egy vértócsán megcsúszva elterült a földön. Döngött a hatalmas férfi alatt a padló. A melléből csordogáló vér összekeveredett Hermione vérével és a szag bekúszott Karkarov orrába. A férfi meredten nézte Pitont és közben táguló orrcimpákkal kezdte szívni a szinte alig élő lány maradék energiáját. Ezalatt a vér sísteregve kezdett pezsegni a padlón. Apró cseppek emelkedtek a levegőbe és a padló felett lebegve táncoltak egyre magasabbra, majd Karkarov pálcája nyomán Piton arcába csapódtak, mint az apró kavicsok. Piton villanásnyi meglepődésének pillanatát kihasználva Karkarov egy sor átkot küldött a szinte magatehetetlen lány felé.

Hermione szaggatottan szedte a levegőt és halványan érzékelte, hogy Piton betoppant... köhögni próbált, de törött orrába heves fájdalom hatolt, ezért csak az arca elé tette a kezét és próbálta magát védeni az ide-oda cikázó átkok elől. (ez nem tűnik túl okos és hatásos védekezésnek. Most, hogy így elképzelem:DTG)

Piton kiterjesztette a pajzsbűbájt Hermione-ra is, így a visszaverődő átok szintén Karkarovot találta el. Ám ekkor a varázsló észrevett valamit, amire Hermione képtelen volt figyelni. Amíg Lilith őt támadta, elég időt hagyott az egykori démonvadásznak, hogy összeszedje az erejét. Most a férfi személyiség volt az erősebb, de ereje rohamosan fogyott, ahogy Hermione már-már feladta...

„John!” – szólította meg Piton Hermione korábbi énjét. – „Te sosem adod fel. Küzdj az életedért! Küzdj a jövődért! Segíts nekünk!” – Egyetlen suhintással eloldotta a sziklához láncolt démonvadász bilincseit. Dumbledore pálcájával. Erre csak az volt képes. Majd Hermione kezébe lökte a pálcát.

Egyetlen pillanat alatt zajlott le minden. A varázsló elméje összekapcsolódott tanítványáéval.

John szinte lerobbant a szikláról és ősi dühét Lilith felé vetítette, ezzel együtt hatalmas energia szabadult fel, amiből bőven jutott Hermione-nak is. Mintha telenyomták volna serkentővel... egyszerre könnyebb lett a légzése, és lassan feltérdelt, majd Pitonra nézett. A hála Fénye csillant meg tekintetében, de aztán előtört a dacos énje.

A pálcát simán elkapta és non-verbálisan egy olyan bűbájt szórt a szobára, amit ősei ösztönöztek. Szórja szét megmentő Fényét, s aki nem méltó rá, az belepusztul!

Hermione remegve állt, vakító fényesség töltötte be a szobát, amint Piton megindult Karkarov felé, aki törött karjával védte magát a szemét fájdalmasan szűrő ragyogástól. Másik kezével vaktában csapkodva eltalálta Piton álkapsát. A reccsenő hangot Igor elégedett morgással nyugtázta. De következő ütésre már nem volt ideje, mert Piton egy villámgyors rontás-egyveleget zúdított ellenfelére egyetlen pillanat alatt. Volt közte zagyvaság-átok, szájzár és lábbilincs, *Levicorpus* és időszakos vakságot okozó *szemfényvesztő* rontás. Mindezek következtében Karkarov a levegőbe emelkedett, feje a plafonhoz koccant, majd fejfelé fordult, miközben lába vadul rángatózott. Piton mindezek után könnyűszerrel lefegyverezte az energiavámpírt.

Karkarov dühödt ordítás közepette Piton fejére sújtott és fekete köves gyűrűje késpengeként szántotta végig a varázsló homlokát.

– Hát sosasem adod fel... – csillant fel Piton szeme, miközben letörölte homlokáról a vért. Pálcája a fegyvertelen energiavámpír homlokától egyetlen centiméterre volt már. Piton látta Karkarov szemében, hogy nem fél ugyan, de felkészült a halálra.

– Ölj meg, nyugodtan! – vicsorogta a férfi – a kis barátnőd úgy is emlékezni fog rám. A kezem nyomát magán viseli. És nem fogsz tudni úgy hozzányúlni, hogy ne engem érezzen magában! – Karkarov felröhögött. Karjait széttárta, és fejfelé lógott a plafonról, miközben melkasából hatalmas sötét cseppekben hullott a vér.

– Semmit sem nyerek a haláloddal – szólt hűvösen Piton és hátrált egy lépést. – Elfelejtessz mindent! *Exmemoriam!*

Karkarov a padlóra zuhant. Porfelhő szállt körülötte. A férfi lassan emelte fel a fejét és először a törött csuklójára nézett, majd fájdalmas arccal kezdte markolászni a kezét. Értetlenül nézett Pitonra.

– Maga meg ki a bánatos sakál és mit keres a házamban?

A betoppanó Desirée...

Desirée

Piton felkapta Karkarov pálcáját, és fenyegetően szegezte a betoppanó auroorra. Egy pillanat alatt átsuhant rajta mindaz, amit valaha Desirée jelentett számára. A tehetséges növendék, aki mindent megadott volna Luciusért... Aki hosszú ideig magában hordozta Voldemort horcruxát, és még abban az állapotban is hasznossá tudta tenni magát... Ám mindez semmivé foszlott, amikor méltatlanul megfélemlítettek róla és magára hagyták. Ez már nem az a Desirée volt, akit Piton valaha tisztelt... és nem is akarta megismerni ezt a nőt. Ugyanazt érezte a közelében, mint amikor először találkozott szembe egy dementorral.

Desirée

– Nincs dolgom veled, ribanc! – sziszegte a képébe Piton.

Desirée

Piton elvigyorodott, az ínye kivillant. Lusta csuklómozdulattal hártotta az ártást.

– Viheted a roncsait! Ne találjalak itt tíz perc múlva! – Azzal kettétörte Karkarov pálcáját és Desirée csizmája elé hajította. Közben elmormolt egy *ködfelhő*-átkot. Fanyar ízű, torokkaparó fehér füst árasztotta el a szobát. Piton felnyalábolta Hermione Grangert, aki ereje végén volt, hiába kapott energialöketet John-tól, de amint Piton hozzáért, ki akarta rántani ujjait a férfi kezéből.

Piton azonban nem engedte el a lány kezét. Pajzsbűbája óvta a lányt, azon nem hatolhatott át semmiféle rontás. Sem kívülről, sem belülről. Az utca túlsó végén megtorpant, majd egy hirtelen mozdulattal visszafordult és felgyújtotta Karkarov házát.

Ekkor érkeztek oda a Főnix Rendjének emberei.

Lupin kissé lihegve a sietségtől, tátott szájjal nézte az elébe táruló látványt. Mikor jelzést kapott, hogy jönnie kell, nem gondolta volna, hogy ez fogadja. Karkarovra számított, de itt a totális káosz fogadta. Körbenézett. Nem látott senkit (tűnjetek el! ☺) mégis érezte a varázslatnak azt a fokú kisugárzását, amelyre jelenleg nem sokan képesek. „Tudhattam volna,” – gondolta félig bosszankodva, félig elismerően. „Neki aztán mindenben benne kell, hogy legyen a keze!”

Társaival a sarkában futott a lángoló ház felé. – Auguimenti (vagy valami hasonló) kiáltották szinte egyszerre, megtoldva még néhány bűbájjal, hogy megvédjék a szomszédos épületeket. Elvégre rengeteg másik élet is múlhat azon, ha a sűrűn lakott környéken elharapózik a tűzvész. A muglik elől is egyre nehezebb elrejtetni a dolgokat. Olyan gyorsan halad, hogy szűrni kezdett az oldala, mikor a lehűtött és megtisztított részen átrohanva berobbant abba a szobába, ahol Karkarov támolygott, hóna alá szorított csuklóval és a fekete boszorkát bámulta. Lupin csodálkozva torpant meg, bár szinte öntudatlanul is pajzsot vont maguk köré és egyben kiszórt néhány bénító átkot.

Igor majdnem a földre zuhant és értetlenül nézett a feldúlt férfira miközben Desirére morrant.

– Maga tudja kik ezek?

Desirée

– Mit csináljak? – hörrent Karkarov de azért a nő mögé húzódott, aki dühödt támadásba lendült miközben az újra fellobbanó lángok már a szoba szegényes berendezéseit nyaldosták. Odafent recsegve beszakadt a lángokban álló tető és a szoba mennyezete szikraesőt szórva döngött a lehulló szarufák súlya alatt. Percek kérdése volt csak, hogy a bent tartózkodók fejére omoljon a roskatag épület.

Desirée

– Senki sem megy innen sehová! Legalábbis nem védőőrizet nélkül – vetett egy pillantás Lupin is a tetőre, amelyet szinte semmi sem tartott már. – Le vannak tartóztatva és maga, Igor Karkarov végre látogatást tehet újra szeretett szülőföldjén. Magam gondoskodom róla, hogy Szibériában töltse le a büntetését. Tudom – tette hozzá gúnyos hangon – mennyire szereti a hazáját és mennyire várják már ott magát!

Desirée

– Ne pofázzon annyit! – üvöltötte Karkarov dühödten – látja, hogy ezek valamiért meg akarnak ölni mindkettőnket. Nekem meg el van törve a kezem. Az a fekete barom meg lehet, hogy visszajön! Csináljon már valamit!

Desirée

(csata!!!)

Lupin azonban nem volt egyedül és a rend tagjainak nem kellett biztatás. A nő...(lásd be, most többen vagyunk☺) Lupin csalódottan kiáltott fel. De legalább Karkarov megvolt, bár hogy miért nem vett részt a küzdelemben, teljességgel érthetetlen volt. Mikor azonban a karjait gúzsba kötve kivonszolták a házból, és az utcán jobban szemügyre vette a már kihunyó félben lévő tűz fényénél, érthetővé vált a mágus rendellenes viselkedése. Ez azonban nem indította sem szájalomra, sem pedig megbocsátásra az egykori vérfarkast. Az ilyen lények nem érdemelnek kíméletet! Rövid úton, a minisztérium megkerülésével, néhány auror kíséretében küldte el Karkarovot egy igen távoli, hideg és kies vidékre. Senki más nem tudhatta, hogy a rendnek van néhány hasonló célra kialakított kis „menedéke” azok számára, akiket nem tudtak, vagy akartak az Azkabanba juttatni. Remus ugyanúgy nem érzett lelkiismeret furdalást a törvény megkerülésére, mint ahogyan véleménye szerint Karkarov sem, mikor rémtetteit elkövette.